

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

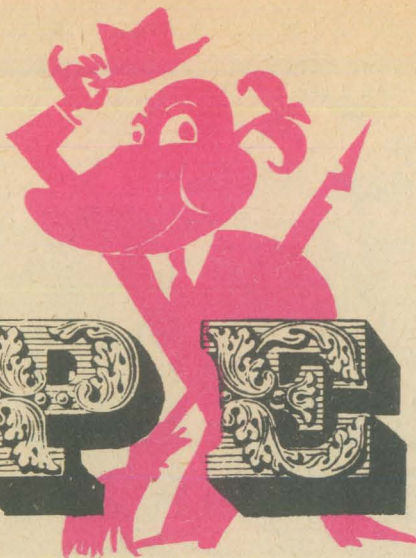
ЧЕРВЕНЬ

1980

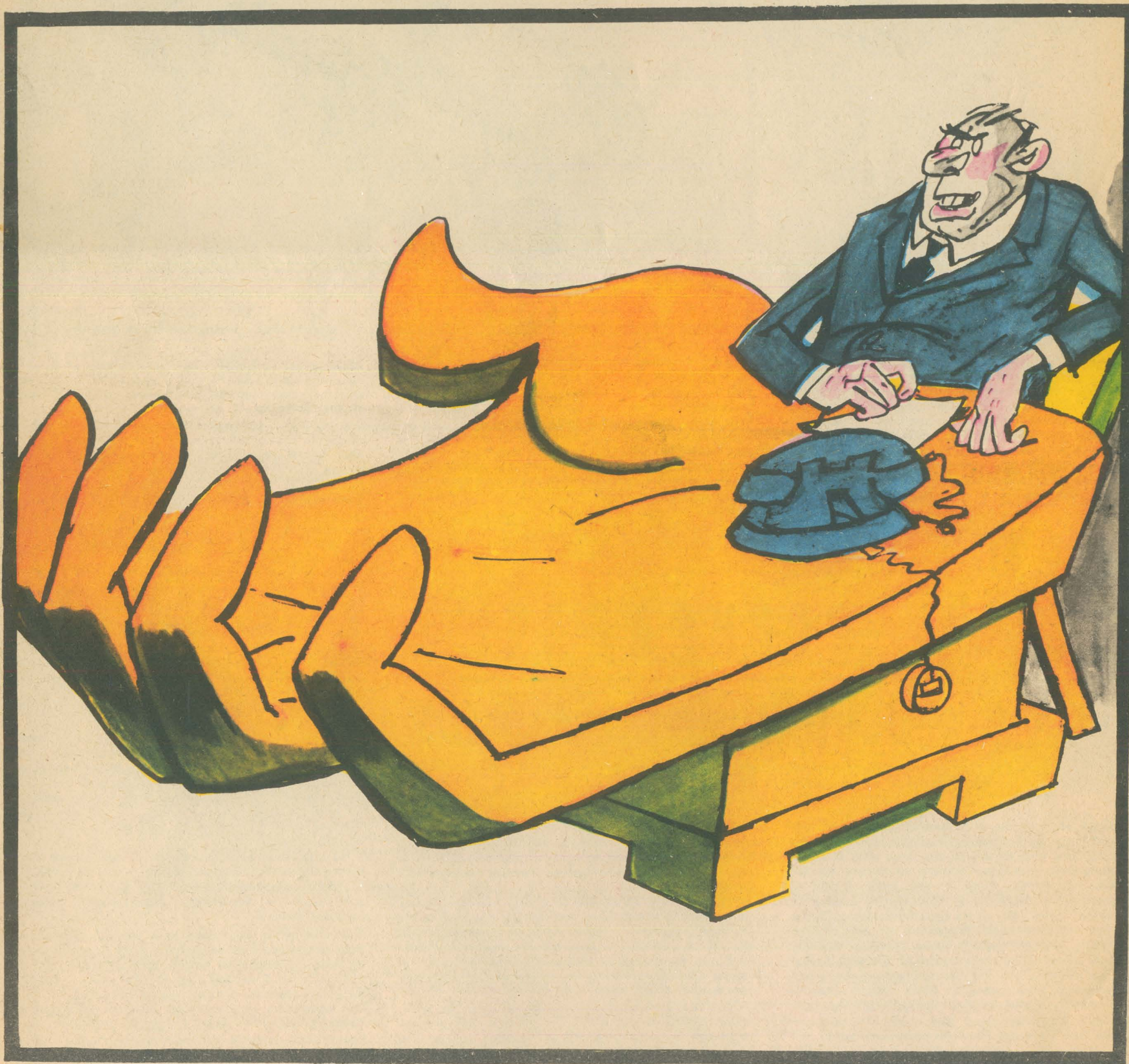
Київ

№ 11 (1077)

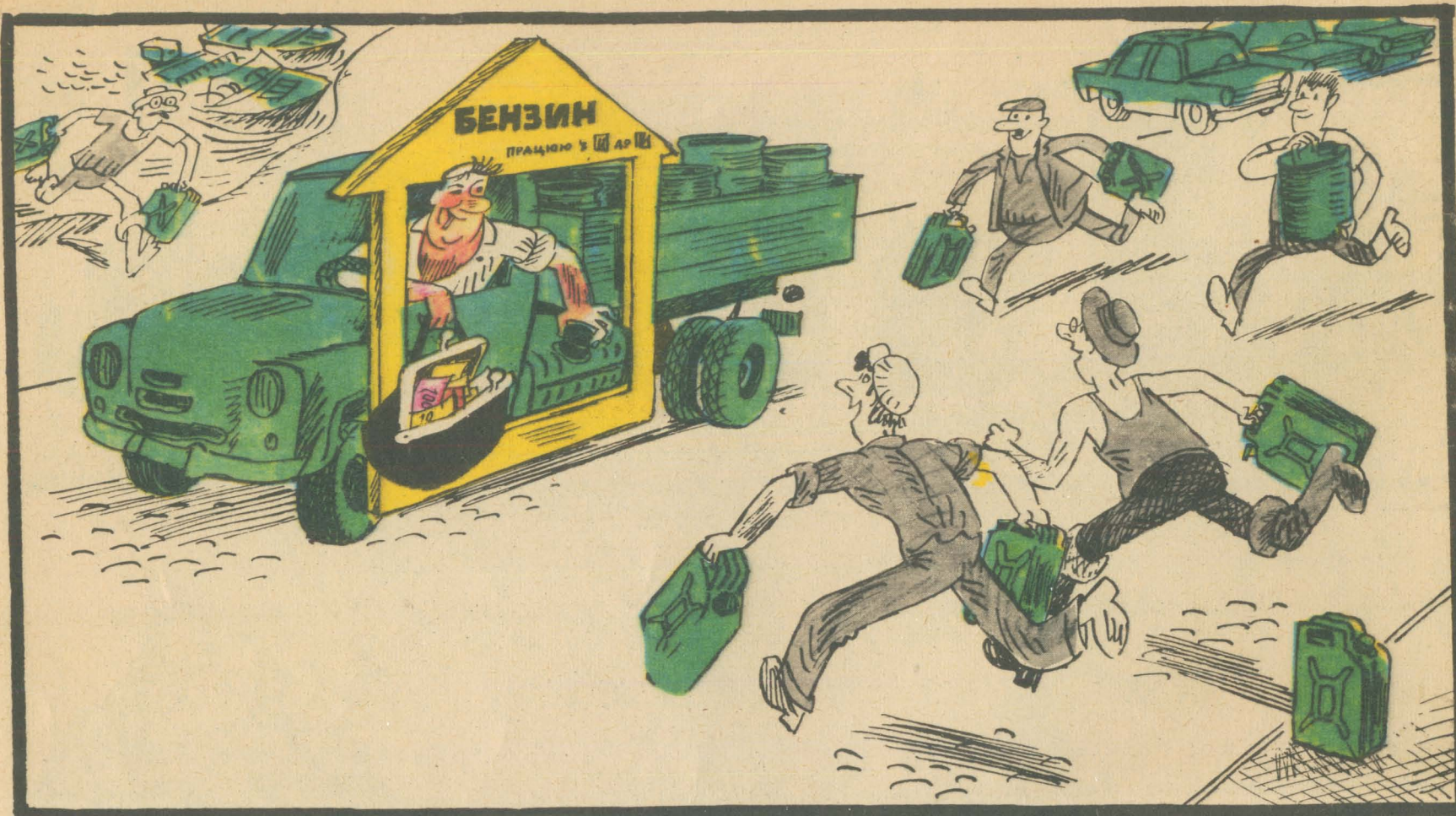
Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

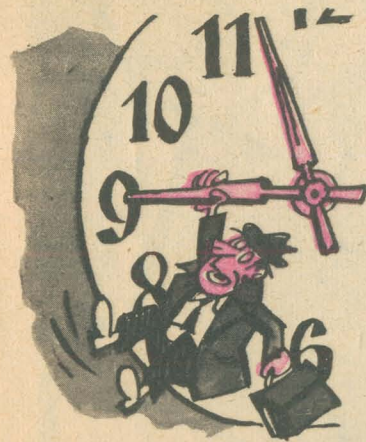
СТІЛ ХАБАРНИКА

Автолавочка.

Людство споконвіку крадія не шанувало. З огидою та презирством ставимось ми і до кишенькового злодія, котрий поцупив гаманець із трамвайними талонами, і до респектабельного з виду розкрадача соціалістичної власності. Так уже якось нас виховали, що не любимо, зневажаємо тих, хто в нас щось краде.

Але є крадії іншого гатунку. І до них ми ставимось зовсім інакше. Просто поблажливо ставимось. Хоч коли розібратись... А що? Спробуймо!

РОЗКРАДАЧІ ОСОБЛИВОГО ГАТУНКУ

...Водій автомашини о восьмій годині ранку мав привезти на будівельну дільницю цемент. Він знав, що там уже на нього чекатиме ціла бригада будівельників, яка без цементу не зможе почати роботи. Але вранці, коли він уже завіз мотор, то з'ясував, що в баку бракує бензину. І поїхав на заправний пункт, де, як на гріх, була черга. В результаті наш водій привіз цемент на дві години пізніше. І сто двадцять хвилин бригада перекурювала, посилаючи різні слова на адресу шофера і ще когось. Нас у даному випадку не дуже цікавить, які саме слова то були. Нас цікавить інше: хто такий цей водій? Забудько? Нехлюй? Можливо. Але якщо бути зовсім точним, то він — крадій. Крадій часу. Нашого робочого часу.

...У приймальні одного керівника установи зібралось з десятеро відвідувачів. Опинилися вони тут тому, що це був саме прийомний день. Серед тих десятих були і представники суміжних орга-

нізацій, і приїжджі, і підлеглі працівники, які мали розв'язати якісь особисті питання. Але керівник на прийом не прийшов. І відвідувачі теж висловлювали на його адресу різні думки. Хоч у даному разі він був богу душу винен. Бо не проспав і не прогуляв. Його, виявляється, просто викликали на нараду у вище управління, хоч, до речі, саме це управління визначило для всіх підлеглих керівників організації єдиний день прийому трудящих.

Знову питається: як оцінювати дії того управ-

ляючого сусіда. В іншій установі ви чуєте, як усі в кімнаті жваво обговорюють третю серію фільму, котрий показували вчора по телебаченню. У майстерні побутового обслуговування ви терпляче ждете, поки приймальниця дослухає оповідку подружки. Хибне почуття власної чемності не дає вам змоги перервати співрозмовників ні в першому, ні в другому, ні в третьому випадку. Тим більше, що таке неважливе втручання з вашого боку викличе у присутніх зрозуміле невдоволення, а відтак може негативно вплинути на розв'язання питання, з яким ви прийшли. Отож ви чекаєте. Ге, міркуеш собі, якихось зайвих п'ять хвилин! Суцця дурниця!

Але чи така вже дурниця?

Уявімо собі, що металурги, замість працювати, протягом п'яти хвилин обговорювали б учорашню телепередачу, а нафтовики, замість качати нафту, слухали б розповідь колеги про випадок із сином сусіда. Отака, здавалось би, дурничка могла б призвести до того, що ми з вами недо-одержали б півтори тисячі тонн сталі та п'ять тисяч тонн нафти. Але ми часто-густо, захоплені сенсаційною розповіддю про сина сусіда, не думаємо, на жаль, про сталь та нафту.

...Чомусь уже стало чи не правилом доброго тону проводити всілякого роду збори, засідання не після роботи, а саме під час. Незважаючи на те, що періодично виходять постанови (жодної з яких, до речі, не відмінювали!), котрі забороняють це робити. Іноді навіть збори, де ці постанови обговорюють та схвалюють, ми теж проводимо... у робочий час.

Не раз можна почути виправдання такого дивного становища: моваля, збори — це теж робота, бо, якісно проведені, вони сприяють дальшому поліпшенню ефективності, підвищенню продуктивності праці.

Але чому ж, питається такі хороші збори не можна провести після роботи? І на це є пояснення: знаєте, залишати людей після роботи ще на дві-три, а то й чотири години теж якось... Та хто, даруйте, наказав отак розтягувати ділові збори? Хто придумав, що кожний промовець повинен починати виступ із своєї біографії або неодмінно удаватися в історію обговорюваного питання? Навіщо надавати слово тим, хто бере його для довгелезного самозвіту? Де було сказано, що коли регламент для виступів складає менше десяти хвилин, то збори здюються несолідними!

Люся вперше його побачила біля оперного театру. Високий, стрункий, чорновусий. Він вийшов з театру. У правій руці ніс футляр зі скрипкою. У лівій — букет квітів.

Ніби між іншим, сказав:

— Вибачте, я хочу вам подарувати цей букет.

Вона розгубилася. Всі дівчата губляться при появі таких красенів. Та ще й біля храму мистецтв. Та ще й з квітами і скрипкою.

Люся на мить порівняла його із своїм нареченим. Справедливо визнала, що її суджений багатий в чому програв цьому прекрасному незнайомцеві, безсумнівно, служилеві муз.

— Спасибі! — сказала кокетливо Люся, беручи букет. — Я дуже люблю квіти.

І погляд зачудованої лані звела до неба.

Люся зауважила, що, простягаючи квіти, незнаемець зробив це

по-лицарському витончено. Здається, навіть праву ногу в коліні трішки зігнув.

— Мені приємно робити людям радість, — сказав незнайомець. — За що ж мені така повага? — скромно спитала Люся.

— За ваші очі...

Люся знову звела очі до неба. Завчено сказала: «Ну, що ви, що ви». І вони пішли поруч.

— Мабуть, годилося б познайомитись, — сказав скрипаль і простягнув Люсі руку. — Роман. Але зв'яжі мене просто — Маестро.

Слово «маестро» у серці Люсі зробило остаточний переворот. На користь Романа.

МАЕСТРО

ГУМОРЕСКА

— Люся, — відповіла скупо.

Люся за своє життя два рази чула скрипку і раз побувала в оперному театрі. Але в цю мить так пройнялася любов'ю до цього чарівного інструмента взагалі, і до оперного мистецтва зокрема, ніби вона народилася і зросла у театральній ложі.

Ішли поруч. Люся прислухалася до власного серця. І чула, як воно тягнеться до футляра зі скрипкою.

Йшли по Володимирській. Повернули на Героїв революції. Так, ніби й не бажано, вийшли на Володимирську гірку.

Сіли на лавочці.

— Яка широчина! — захоплено сказав Роман.

Люся сиділа поруч. Її захоплювала не «ширичина». Дивилася на князя Володимира. Ніколи не ходила до церкви. Не бачила, як вінчаються. Але зараз уявила собі. Що вони з Романом стають під вінець, а князь Володимир їх хрестом благословляє на спільне і щасливе життя. Навіть почулося Люсі, ніби святий Володимир сказав таємничим голосом:

— Є імпортир кофточок, комбінацій, ліфчиків...

Люся здивовано звела очі на Володимира. Тоді опустила їх на свого супутника. І зосередила погляд на відкритому футлярі скрипки. Звідти виглядали ліфчики, сорочки, кофточки...

— Ось, — сказав «маестро» тоном перекупки. — Продаю за безцінь...

Євген ДУДАР.

ПРИЄМНЕ З КОРИСНИМ

ЧЕРКАСЬКА область. [Кор. ТАП]. У селі Шевченковому Звенигородського району створено спортивну секцію по стрибках із вишки. Для її нормальної роботи є всі умови. Уже чотири роки в центрі села існує глибоководний басейн [глибина — до чотирьох метрів], що виник на місці котловану під продуктовий магазин.

Перші заняття відбудуться, як тільки сонечко прогріє воду.

ЗМАГАННЯ З ДІЛОВІСТІ

Телефонам, які вже рік не діють на Яготинському лісоскладі [Київська область], було присвячено сорок дев'ять нарад у районному вузлі зв'язку.

Цікаво, що з приводу недіючих стільки ж часу телефонів у колгоспі імені Горького на Хмельницьких керівників Ізяславського вузла зв'язку збирали всього сорок три наради. Отож у розумінні діловитості й оперативності яготинці значно випереджають своїх ізяславських колег.

З ДУМОЮ ПРО СПОРТ

ЛЬВІВСЬКА область. [Кор. ТАП]. У селі Станелі Дрогобицького району створюються належні умови для масового вирощування спортсменів-любителів. Триває підготовка відповідного ґрунту. З цією метою переорано стадіон, збудований колись молоддю.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ще до вчорашнього дня, коли Семеноту призначили директором універмагу, в нього не було жодного знайомого в місті.

Оасій КРУКОВЕЦЬ.

— Цю фотокартку я надішлю своїм старим як нагадування про те, що в них є дитя і що йому треба регулярно висилати гроші на утримання.

А чи не скинутись «по рубчику»?..

Давайте скинемось!

Але перед тим, як рушити з шапкою по колу, не пройдемо повз одну прописну істину: прийомні дні і години в наших організаціях та установах існують для того, щоб приймати відвідувачів. Ніхто з цим сперечатися, гадаємо, не збирається.

А от у відвідувачів, які приходять у прийомні дні і години на Київську металобазу Держпостачу УРСР, створюється зовсім інше враження. Таке, знаєте, неприємне враження, ніби прийомний час тут існує для того, щоб влаштувати свої, внутрішні справи. Прибігають на базу, зачекавшись, точно у визначений час — у понеділок і четвер, о 15-00, — юрби представників із різних підприємств і організацій, щоб одержати занаряджений їм метал, — а їх зустрічає афішка при вході: сьогодні о 16 годині відбудуться профспілкові збори, на яких виступить з доповіддю сам начальник бази І. Р. Безсмертний. І що на тих зборах звітуватиме і переобиратиметься комітет ОСВОД.

Як бачите, у прийомні дні і години база не видає метал, а переобирає комітет ОСВОДу. Зворушлива турбота про потоплюючих відсунула на другий план турботу про клієнтуру.

А ще частіше буває й так, що хоч на дверях і немає ніякої афішки, столи операторів все одно

порожні. Тільки лежать на тих столах клапті паперу, де чорним фламастером по білому написано: «По крупному сорту нет ничего». А внизу мікроскопічна приписочка: «Пішла на нараду».

Про що там радяться працівники бази у прийомні години, — невідомо. Може, про те, як поліпшити роботу з клієнтами?.. Ні, щось не схоже. Бо здебільшого тут не тільки «по крупному», а й інших сортів металу немає і найближчим часом не передбачається. А головне — немає елементарної поваги до відвідувачів.

От і народилася серед клієнтури Київської металобазу така ідея: скинутись «по рубчику» і командувати на громадських засадах начальника столичної бази у Дніпропетровськ. Для вивчення досвіду. Там, до речі, теж є така сама база. Тільки на ній і метал є, і людей приймають щодня з 8 години до самого вечора. І афішок про ОСВОД не видно...

Може ж таки дасть тов. Безсмертному цей во-як якусь користь? І нехай він здійснить його навіть за рахунок прийомних днів, — ми не будемо в претензії. Ми — народ звичний, почекаємо.

О. ГОРОБЕЦЬ,
інженер по металу Київської кіностудії імені О. П. Довженка.

Чи знаєте ви, що...

...жителька райцентру Апостолове (Дніпропетровщина) Ірина Турко зносила вісім пар взуття по дорозі від своєї квартири до місцевої телемайстерні, куди 4 роки тому здала на ремонт свій манітофон «Юпітер-165». І досі його не одержала. Навіть у розібраному вигляді.

...керівники Чечельницького цукрозаводу (Вінниччина) внесли дві цікаві рацпропозиції: перша — відходи з заводу в річку Савранку випускати не регулярно, як це робилося раніше, а один раз за два роки; друга — вивозити ті відходи на територію Балтського району Одеської області, щоб комар носа не підсунув. І свого добились: комар носа не підсуне — усе живе навколо загинуло. В тім числі і комарі.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- На допиті у слідчого продавець точно зважував кожне слово.
- Політ думки не відбувся через туман у голові.
- Істина інколи розплющує нам очі, але затикає рот.

П. КИРЧИКОВ.

● Замилують очі не тільки милом, а й подарунками.

● Дарма, що пусто в голові — зате повно в кишенях.

В. ПАСІЧНИК.

м. Червоноармійськ
Житомирської області.

● Бракована праска завжди залишає незгладимі сліди.

● Прийшов, побачив. Не купив.

В. МОСКАЛЕНКО.

м. Васильків
Київської області.

Мрії

ГУМОРЕСКА

Вони стояли в черзі втомлені. «Зараз одержу гроші, — міркував один, — придбаю квитки у театри, музеї. На «Лебедине озеро» піду, давненько Чайковського не слухав». Другий замріяно посміхався: «Куплю великий букет квітів і подарую дружині. Завжди у мене на це грошей не вистачає, але сьогодні повинно вистачити. Нехай знає, як її кохаю і ціную».

Третій згадував дітей, і обличчя його здригнулося: «Малюки, малюки... Присягаюся, що на усі одержані гроші придбаю вам іграшок. Радійте, любі мої Татко — у вас теж інколи звучить гордо!»

Іх було чоловік двадцять. Кожний мріяв про щось своє. А черга тим часом повільно просулася до ві-конця з красивою вивіскою: «Прийом склопосуду».

Олег СОСНИЦЬКИЙ.

Уже не день і не два Осьмуха сушить собі голову над єдиним, але найпекучішим питанням: кого б це своїм заступником призначити. Власне, заступника знайти — не проблема. Тільки свисни! Вся складність у тому, щоб не помилитися, щоб знайти людину підходящу.

— А заступника собі підбирайте самі, — сказали йому у вищій інстанції, тепло поздоровивши з призначенням на керівну посаду. — Волі своєї не нав'язуємо, адже з ним працювати вам.

«Вірно, навіть мудро сказано, — міркував собі Осьмуха. — Працювати із заступником мені. І це ж не місяць та й не рік. А доки знову кудись вище...»

Осьмуха категорично обирає дурну думку про «кудись вище», бо ще ж на цьому місці стільця не зігрів. Навіть заступника собі не встиг підібрати. А це, виявляється, не так і просто.

«Буває, що в одному купе ніч проїхати з трьома сусідами не дуже легко, — думав Осьмуха. — Пообідати за одним столом з людиною, яка тобі не подобається, не дуже приємно. А заступник щоденно поруч. Добре, коли це людина симпатична, яка тебе розуміє, старається. Тоді можна працювати спокійно. А помилився та візьмеш собі... Ні, ні, тут помилятися не можна. Як і саперові!»

Осьмуха ще молодий. Він не воював, але про те, що сапер помиляється лише один раз у житті, чув. Тому так обережно підходив і до вибору свого заступника.

«Хто такий заступник? — сам собі ставив запитання Осьмуха. — Твій найперший помічник, твоя права рука у всіх ділах. Значить, треба й брати розумного, ділового, такого, щоб знав справу, міг тебе замінити... Ге, замінити, — насторожився Осьмуха. — У такого тільки й турботи буде, щоб швидше тобі доріжку простелити, а самому...»

Уявивши це, Осьмуха ладен був працювати взагалі без заступника. Можна якось обходитися. Але ж штатний розпис передбачає таку посаду. Треба з цим рахуватися.

Нарешті, після довгих зважувань, Осьмуха взявся за конкретний розгляд кандидатур. Його трохи заспокоїв один товариш, який сказав: «А ти багато бачив, щоб саме заступників ставили на місце начальників?»

Це таки аргумент, погодився Осьмуха. Справді, дуже і дуже часто заступники так і закінчують свою кар'єру саме на цьому щаблі службової драбини. А це вже легше.

«А чи не взяти мені в заступники Косарчука? — подумав Осьмуха. — Хлопець молодий, діловий, а головне — розумний. Йому будь-яку справу доручи — зробить. Навіть не докучатиме різ-

ГУМОРЕСКА

ними запитаннями та уточненнями. Тільки навіщо ж брати розумного? У колективі одразу підуть пересуди. Мовляв, при такому заступникові керівникові нема чого робити. Сиди, папірці підписуй, подяки одержуй. Ні, висувати розумного просто гріх. Бо на тому місці, де він працює, дурнем теж не відбудешся».

Розпрощавшись з Косарчуком, Осьмуха перекинувся на Пекаря.

«Цьому запропоную — не відмовиться, з високим підє, — міркував Осьмуха, — ще й подякує не раз. Ось тільки він якусь огидну звичку має: з усіма на «ти». І зі мною теж. Раніше це хоч і муляло, але не дошкуляло. Та обставини змінилися. Якщо він і тепер при людях мені «тикатиме», то це вже нікуди не годиться. Ні, нехай краще сидить на своєму місці».

Далі Осьмуха згадав про Бурого. Людину статчу, тільки занадто мовчазну.

«Ось вона, кандидатура підходяща, — похвалився Осьмуха. — Правда, тугодум цей Бурий. Але, може, воно й на краще. Язиком не ляпайте. Десь у чомусь і помилюся, на люди не ви-

несе. Що ж, доведеться пропонувати йому посаду. Так і зроблю. Тільки не сьогодні, а завтра. Ото розмов буде в колективі. Тільки сам Бурий, хоч і зрадів, але мовчатиме».

Прийнявши таке рішення, Осьмуха розслабився і заснув цієї ночі, ніби після мільйонів ціпом. Та десь за годину раптом прокинувся. Геть мокрий увесь.

«Та хіба ж можна цього Бурого в заступники?! — сів у ліжку Осьмуха. — Статечний, мовчазний — ще не означає, що він підходящий. Може, вся й заковика саме в тому, що він мовчун. Хіба не відомо, що в тихому болоті чорти водяться? Ой, відомо. Балакучий як навіть і надумає тебе під'їсти, то неодмінно десь словом прохопиться. А хтось про те обов'язково донесе, і ти вже знаєш, що і як робити, щоб під твій стілець підкопу не було. А мовчун носитиме в собі лихий задум до останньої хвилини. Отже, дорогенький, не лаштуйся! Не бути тобі заступником! Я вже твердо вирішив: змії за пазуху не пущу. І не пригрію!»

Залишався ще один можливий претендент на вакантне місце — Самопал. Чоловік середніх років, жвавий, невтомний, веселий. Завжди він анекдот новий розповість, завжди в курсі всіх подій не тільки у своїй установі, а й в сусідній.

«Одна вада в Самопала, — вагається Осьмуха, — якийсь він недалекий, примітивний. Особливо в мові. Скільки з нього не сміються, скільки йому й не втовкмачують, а він на автобус каже «автобуз», на автостраду — «автоестрада», слово «тонна» пише через одне «н», а «свиня» — через два. А ось характер має золотий. З нього сміються, й він сміється, не ображається. Це вже звичайнісінький вуж, а не змія, — робить висновок Осьмуха. — Цього сміливо можна й за пазуху. Нехай гріється. Шкоди не зробить».

Осьмуха все зважив, все продумав. І більше не вагався, а видав наказ.

«З таким заступником, — подумав задоволено, — можна спати спокійно. Цей сам підкопу не робитиме і не даватиме іншим».

Самопал познайомився з наказом, сердечно подякував Осьмусі за високе довіря і, від несподіванки, навіть забув розповісти новий анекдот. А коли вийшов з кабінету і трохи отямився, то й собі подумав:

«Бач, коли ти цінний працівник, то тебе неодмінно помітять і висунуть. Тепер тримайся, Самопале! Міцно тримайся! Рік-два в заступниках походиш, а там, дивись, і місце самого Осьмухи запропонують. Бо хіба він, така вже цяця! Знайду привід, щоб замінили. А в нас незамінних немає!»

Іван СОЧИВЕЦЬ.

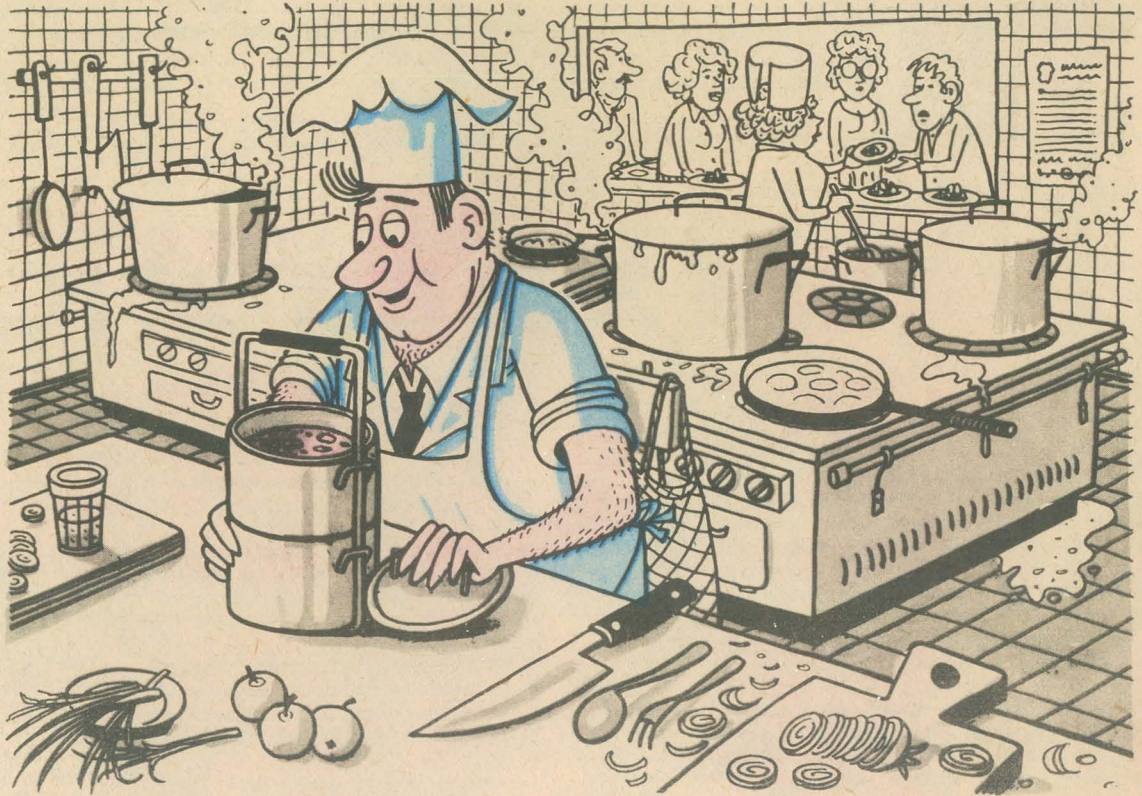
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— «У нашому колгоспі дохнуть поросята, а ревізори в звітах показують збільшення поголів'я свиней, корми заготовляли абияк, а керівники колгоспу за заготовлю кормів умудрилися премії одержати». Про ці та інші неподобства писалося у листі колгоспників із колгоспу імені Устименка (Черкаська обл.).

На прохання редакції Чернобайський районний комітет народного контролю перевіряв листа на місці. Голова комітету П. А. Велько повідомив, що факти підтвердились. Завідуючого свинофермою Донця Д. І. та його помічника Трохимчука О. І. з роботи звільнено, а збитки в сумі 470 крб. стягнуто з Донця і внесено до каси колгоспу.

Матеріали перевірки розглядалися на зборах парторганізації колгоспу і на бюро райкому партії. За зanedбаність обліку на тваринницьких фермах, перекурчення державної звітності та низький рівень зоотехнічної роботи головному зоотехнікові колгоспу члену КПРС Артемену Г. М. оголошено сувору догану і з роботи звільнено. За неякісне проведення ревізії і подачу фіктивних даних голові ревізійної комісії колгоспу члену КПРС Олійнику С. Н. оголошено сувору догану, рішенням загальних зборів колгоспників із посади голови ревізійної комісії його звільнено. За безконтрольність і безпорядок в обліку звільнено з посади також заступника головного бухгалтера Сахна І. П. Голові колгоспу члену КПРС Шараю П. І. оголошено сувору догану. За безпринципність, невимогливість і низьку виховну роботу серед тваринників секретареві парторганізації колгоспу Давиденку А. І. оголошено сувору догану.

Безпідставно одержані премії в сумі 1094 крб. утримано з винних і внесено до каси колгоспу.

— Ану подивимось, що смачненьке дружина приготувала мені на обід.

Дорогий Дарунок

Казка-билиця

— Бережи себе, ясний соколе, не забудь про домівку-вітчизну свою, — змахувала сльозу дружина вірняя, подавала Руслану Ярополковичу коня-красеня, меча булату кованого, лука тугого та стріли гартовані.

— Та не плач, не плач, моє сонечко, Любомила Світозарівно! Дай поцілую тебе в губи-маківки на прощання!..

Димом пил піднявся з-під копит кованих, і повели Руслана шляхи аж до обрію.

Де ж то, де ж то він, Змій-Горинич?

Кобзарі сидять над дорогами, натягає повід війн-красень, прислухається до їхнього співу-розповіді. Оповіли йому путь подальшу і на ратний труд благословили.

Перед звитязцем — ліс стіною став, хаші-дерева непролазні.

— А-а! Так ось де ти, нелюдина-звірі! Бережись тепер, Змій-Горинич!

І дістав Руслан із піхов свій меч,

і валив навкруг дуби в сто обхват, до світлиці Змія добираючись.

І зчинився бій. Бура, рев навкруг, дико кінь іржав, іскри сипались, коли бив Руслан мечем кованим!

Гей, завалився Змій, ой Горинич, увостанне дим і вогонь виригнув. Та із тулуба його вогнедихного раптом — плиг! — кабан, і в куці тікати. Та схопив Руслан його ратицю і відсік голову скаженіючу. Та не встиг сховати меч до піхов він, із кабана того заєць вискочив. І злетів Руслан на коня вірного, вдарив шпорами у боки ще мокрі. Мчать ото полем-зеленню, та зморився вже кінь у воїна. І знімає він лук тугесенький, і спіткнула зайця стріла калена.

Підбіга Руслан — зайця й слід схолов, на землі лежить лиш стріла сама, а до хмар зліта... заєць голубом.

Довго цілювся Руслан-батечко і вцілюв такі птаху-голуба...

Підійшов до птиці і дістав його, скарб, що золотом ти не викупиш,

милувався-дивувався проти сонечка...

То не май-свято, ой, на вулиці, то не весілля-гуляння в Світозарівні — зустріча свого мужа-воїна, зустріча свого Ярополковича!

Поклонився їй низько, в пояс аж, і дістав із суми подорожньої дарунок дорогий, неописаний.

— Ось, Любомило Світозарівно, мій дарунок тобі найдорожчий. Ні в лабазах його знайти, ні в крамницях купити, ні в змішторгівських, ні в споживспілчанських, ні в селі, ні в граді, ні на ярмарку Сорочинському. Ось тобі вона — електролампочка.

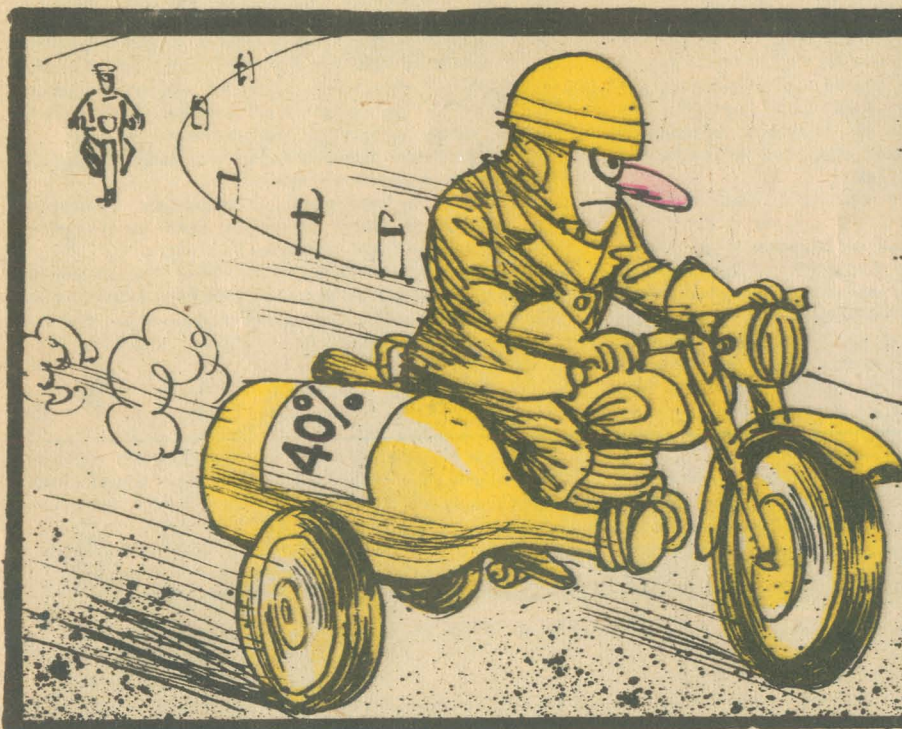
А навколо всі тільки ахнули...

Ю. ВЕЛИКОДНИЙ.

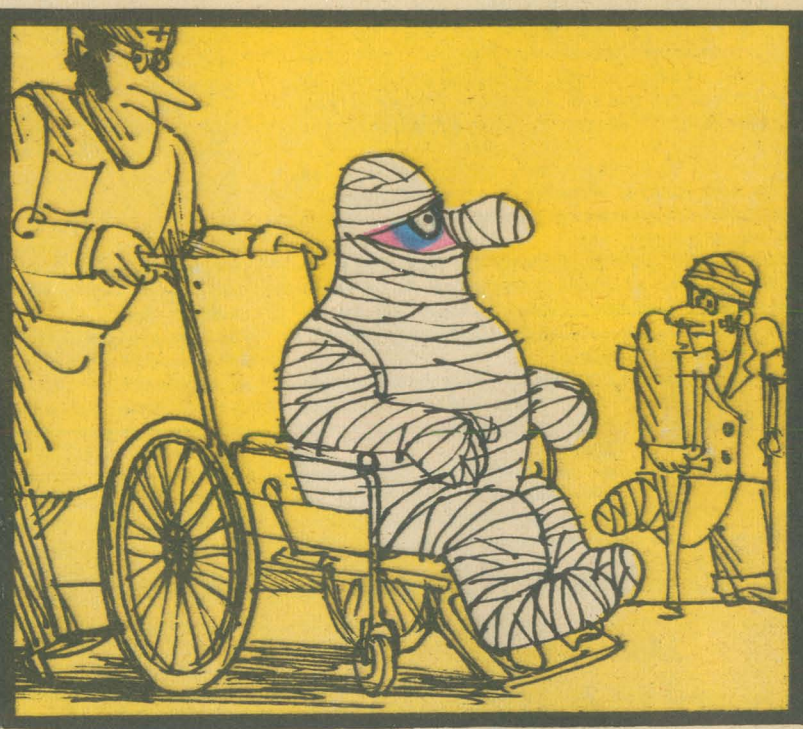
Від автора. Тут додати дрібниці треба лиш: все описане в цій бувальщині не за тридев'ять віків діялось, а в полтавській землі сьогоднішній, в славнім граді нашому Миргороді...

Ю. В.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Мотоцикл із коляскою.

Коляска без мотоцикла.

Євмен ДОЛОМАН

БАЙДУЖІСТЬ

(ЗАМІСТЬ ФЕЙЛЕТОНУ)

Я сам себе уже не впізнаю:
Останнім часом — наче підмінили.
Ідеться не про зовнішність мою,
Не про поставу чи фізичну силу.

Живу, труджусь, нівроку, без недуг,
Та щось в собі незвичне помічаю:
Потрапив у біду мій давній друг,
А я мовчу, а я — не виручаю.

Два гевали нахабно пристають
До дівчини в затіненому парку.
В мені ж до них не згуртувалась лють,
Проходжу мимо, курячи цигарку...

Яксь байдужість до невластних бід —
На вулиці, ба, навіть на роботі.

Допомогти б комусь негайно слід,
Я ж відкладаю те чомусь на потім.

Нечесність бачу й неприкрите зло,
Що залягло болотом в чорних душах,
А думаю: сусіду «підвезло» —
Знов гріє руки на свинячих тушах.

І виконробу «підвезло», видать:
З державного собі поставив дачу;
Нову поставив, щоб стару продати, —
Таку вже має комерційну вдачу.

Завмаг знайомим дефіцит дає,
А на полицях тих речей немає...
Чому ж душа моя не повстає,
Чому про справедливість не волає?!

У ній десь аж на дні запікся гнів,
Та, зуби зціпивши, його тамую:
Ах, не нажити б тільки ворогів,
Хай інший хтось супроти зла воює...

Мовчу, й себе ненавиджу за це,
І мучусь, і караюся від того:
Зіткнувся з підлістю — лице в лице, —
І уступаєш підлості дорогу.

То що ж зі мною сталося, скажіть?!
Ми ж — Пради й Справедливості
солдати,
А терпимо, чого не слід терпіть,
Супроти чого треба воювати!

Ось уже котрий день під моїми вікнами наспівує маляр Володя. Та все про сусідку:

...Про сусі-і-ідку заспіваймо,
Серце наше зве-се-ля-ай-мо!
Хоч і не на рівні Івана Семеновича Козловського, але терпіти можна.
— А чого це ти, Володю, — запиту, — одне й те саме співаєш?
— Е-е, — каже, — на це є причина. Сусідку маю — рідкісна жінка. Не просто смирна, тиха. Це само собою. Тараню взимку дістає. А якими пампушками пригощає! І жа богів!

Отак наспівує маляр та й наспівує. Дарма, що далеко йому до Козловського. Головне — якість ремонту дає добру. От що значить смачні пампушки. От що значить — мати гарних сусідів.

Та не всім так щастить, як Володі-маляру...

«Дорога редакція! Проперчи, будь ласка, наших сусідів — керівників радгоспу «13-річчя Жовтня» Лисянського району, які випускають з відстійників свого свиновідгодівельного комплексу сечівку в наші два ставки і річку Гірський Тікич, труять у них усе живе. А в селі такий сморід, що й на вулицю не потикайся. Наші безкінечні скарги на керівників радгоспу — безрезультатні».

Цього листа написали «Перцеві» жителі села Русалівка Маньківського району (колгосп імені Калініна) на Черкащині.

Перевіряємо скаргу. Все в ній — правда. Ще й чимало подробиць спливає на поверхню. Одна з них — досить своєрідне реагування директора радгоспу Кондратьєва Олександра Івановича на критику взагалі і на скарги зокрема. В січні цього року звернувся голова колгоспу імені Калініна листовно до товариша Кондратьєва. Так, мовляв, і так, далі терпіти не будемо, просимо покласти край неподобству. Доручили голові ревізійної комісії колгоспу Володимиру Платоновичу Мельнику передати листа з рук у руки директору радгоспу. Пішов Володимир Платонович, нічого сумняшеся, до сусідів-радгоспівців. Може, хлібом-сіллю зу-

стрів т. Кондратьєв повноважного представника колгоспу? Може, люб'язно запросив присісти з дороги? А дзуськи! Розлютився страшенно товариш Кондратьєв, дізнавшись, хто і з якою місією завітав до нього.

— Ніякої риби не знаю і знати не хочу!

І, звертаючись до секретарки, наказав:

— Не пускати більше русалівців на поріг! Гнати у три шиї.

І, ясна річ, відмовився поставити свій підпис на копії листа.

Що й казати, пригощаннями (читай — пампушками) тут і не пахне. Від такого сусідства (коли риба гине!) на веселі пісеньки не потягне.

Згадуваний випадок із потраплянням сусідських водоймищ і всього такого в них — непоодинокий. Любителів «наплювати в борщ» сусідів не бракує і в інших географічних точках. Ось уже впродовж кількох років отруйні відходи виробництва Пелюхівського крохмального заводу, що в Ічнянському районі на Чернігівщині, регулярно й у великих кількостях течуть у річку Удай — в Прилуцький район.

Я на власні очі бачив — і не раз, і не в одному місці — наслідки такого сусідства. Мертва, спінена, смердюча каламуть замість річкової води у загальноприйнятому розумінні слова. Береги, всіяні мертвою рибою. Та як же їй, бідлашній, вижити, коли наявний в Удаї кисень поглинають заводські нечистоти!

Звісно, знає про все це директор заводу Володимир Іванович Букша. Знає хоча б тому, що без кінця одержує приписи, вказівки і попередження районної і обласної санітарно-

епідеміологічних станцій, Чернігівської інспекції рибоохорони, Державної водної інспекції р. Десни. Знає вже й тому, що сплачує штрафи. А змін на краще ніяких — риба гине. А від Удаю на кілька десятків кілометрів по Прилуцьчині пливе така «амбра», що хоч світ за очі тікай.

Щоправда, Володимир Іванович на сусідів люто не зирить, із кабінету їх не виганяє і не наказує цього робити своїм підлеглим. Більше того, він — людина врівноважена, ввічлива, хоча й не фахівець у крохмалознавстві: він — учорашній учитель

музики та фізкультури (!)... Та риби від того не легше.

Що ж до прилучан, то їх зовсім не обходить, що Міністерство харчової промисловості республіки неспроможне знайти спеціаліста для свого підприємства. Так само, як не обходить русалівців, що на свинокомплексі радгоспу «13-річчя Жовтня» примітивні очисні споруди (на крохмальному заводі немає навіть і таких!). Ті й ті кажуть: подалі від таких сусідів! Ті й ті обурюються. І цілком резонно.

Де вже тут очікувати пампушок! А про тараню — годі й мріяти.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Мал. Т. ЮНАКА

Уявіть, приходите ви до знайомого в гості і кажете господареві:

— А знаєте, шановний, у вас дах тече!
— Не може бути! — дивується хазяїн.
— Ще й як тече! — кажете ви. — Он уся стеля мокра, навіть на голову капав. Хоч бери та й парасольку розкрийай.
— Та що ви таке кажете, — ще більше дивується господар. — Я про це вперше чую!
— А як з вікон дме! Так у вас, виявляється, вони зовсім не засклені!
— Не засклені? — знову дивується хазяїн. — А я цього якось і не помічав.
— І підлога провалюється...
— Невже? — отерпіло дивиться господар.
— А скажіть, шановний, — питаєте, — навіщо вам двері, коли у вашій хаті однієї стіни зовсім немає?

— Немає стіни? — перепитусь хазяїн, і таке здивування бринить у його голосі, що ви навіть ладні повірити у його щирість.

Ну, знаєте, — може обуритись читач, — фейлетоніст просто втратив почуття міри! Пропонує уявити зовсім нереальне: щоб хазяїн та й не знав, що у нього в хаті робиться! Не буває таких господарів!

На жаль, бувають. Так би мовити, подекуди це трапляються...

Виходить, скажімо, на трибуну начальник Хмельницького обласного управління побутового обслуговування Євген Семенович Гитилис і розповідає, як чудово обслуговується населення області всілякими побутовими послугами. Який процент охоплення, яка глибина проникнення! Слухачів буквально спить кількісно-якісний фейрверк показників. А потім у менш урочистій обстановці Євгену Семеновичу доводиться розкласти ці показники на компоненти.

— А даху на хаті немає, — кажуть мешканці села Воскодавенті.

— Якого даху? — не розуміє Євген Семенович.

ОДНЕ З ДВОХ

— А того даху, — відповідають йому, — за перекриття якого ваше Красилівське міжрайонне будівельне управління злупило з нас ще рік тому кругленьку суму, а точніше 531 карбованець. Злупило і забуло про нас. По всьому видно, і не збирається нічого робити.

— Не може такого бути, — дивується Євген Семенович. — Ми цей ваш дах уже давно в усі наші показники включили, зарплату і преміальні за нього одержали...

— А на нашому сараї не тільки даху, навіть стін немає, — кажуть жителі села Печеського. Хоч минуло й більше року, як із нас узяли 1727 карбованців за його будівництво.

— Та що ви! — дивується Євген Семенович. — Ще в середині минулого року ця сума пройшла у наших звітах. Допомогла нам виконати і перевиконати...

А ви кажете — не буває! Звичайно, господарство Хмельницького обласного управління побу-

тового обслуговування має далеко не хатні масштаби. І один неперекритий дах може випасти з поля зору керівника. Можна навіть повірити в щирість здивування, коли йдеться про один недобудований сарай. Та коли з двадцяти восьми вибірково перевірених замовлень-договорів Красилівського управління шістьнадцять виявилися липовими, тобто незакінченими або зовсім не початими, проте всі двадцять вісім пройшли у звітах і відомостях на зарплату і премії, в щирість здивування мимоволі переставте вірити.

Можливо, у керівників побутового обслуговування області якесь особливе ставлення до діяльності саме Красилівського міжрайонного управління, і тому вони свідомо заплічують очі на ці кричущі факти ошуканих грошей?

У звітах Кам'янець-Подільського міжрайонного будівельного управління фігурує акт про зведення будинку одному мешканцю села Довжок. З нього можна довідатися про те, в якому порядку

будували, як робили підлогу, стіни, стелю, двері. За всі будівельні роботи заплатив господар майбутньої хати. А хати, як не мав, так і досі не має, бо ніхто й не думав братися за будівництво.

А ось акт того ж управління про установку системи водяного опалення у мешканця села Устя. Читаєш, мов детективну повість. Просто захоплюючі подробиці! Як проклали труби, як встановлювали радіатор, як випробували котел (за випробування котла — 7 крб. 67 коп.). А як переборювали захаращеність квартири — відсували меблі і т. д. (захаращеність 5 процентів — 8 крб.). А заплатив господар за цю героїчну працю аж 450 карбованців. Тільки жодного будівельника і в очі не бачив.

А взяти акт про спорудження криниць у селі Зелених Куриловці. Не акт, а пісня! Тут про все написано. І про те, які вередливі ґрунти виявилися біля хат замовників. Вони чинили такий шалений опір, що довелося віднести їх до другої категорії складності. А води скільки довелося викачати! По п'ять кубометрів із кожної криниці! Та бурівельники переборили труднощі. І здали криниці з оцінкою «добре». В акті є все. А от самих криниць, на жаль, ще немає.

Фактиці з Кам'янець-Подільського управління відзначають колосальною вигадливістю і фантазією. Тому в їхніх звітах так буйно квітне «липа». А товариші з обласного управління, сп'янівши від її аромату, справно переносять цифри у свої звіти і рапортують у вищестоящі інстанції про нові успіхи.

Рапортують вони і про успіхи працівників Славуцького міжрайонного будівельного управління. Можна сказати, що по амінію ефектно відзвітувати тут є справжні віртуози. Фіктивні акти про виконання неіснуючих робіт — то їхня стихія. А крім того, вони можуть продати будівельні матеріали так, що у звіті замість ста карбованців з'явиться тисяча. Наприклад, продаючи шифер, вони одночасно беруть із клієнта і за перекриття даху і за цвяхи, яких клієнт ніколи не по-

бачить. Клієнт, хоч і знає, що сума, яку він має заплатити, втричі збільшиться, а погоджується. Бо інакше того шиферу йому не продадуть.

Та найчастіше замовник і не здогадується, що будівельні матеріали йому продають за явно завищеними цінами. Цілком офіційно з нього дерли, крім усього іншого, 15,8 процента націнки. На що націнка і за що вона — на це питання не могли відповісти і самі працівники управління...

Головне, як бачимо, всі зусилля деяких працівників побутового обслуговування області були спрямовані на те, щоб вразити кількістю, щоб вбити цифрою. Щоб було не лише виконання, а й перевиконання. І щоб була не лише зарплата, а й премія.

Хмельницький міський банно-пральний комбінат зробив і свій вагомий внесок у цю справу: в план реалізації побутових послуг включив вилучення від продажу в банях пива. Таким чином було приписано 48 тисяч карбованців, а виплачено 2404 карбованці преміальних.

Ізяславський райпобуткомбінат приписав за рахунок пошиття спецодягу різним організаціям 17 тисяч карбованців.

Славуцький райпобуткомбінат включив в обсяг побутових послуг продаж у буфетах вина, пива, сигарет та інше. І таким робом приписав 20 тисяч карбованців...

А в обласному побутовому управлінні старанно плюсували цифри і пишались. А коли їх ознайомили з фактами ошуканих грошей і приписок, — здивувались:

— Не може бути!

А справді, не може бути, щоб цілий апарат управління, в складі якого працює численний контрольно-ревізійний відділ, не помічав подібної «липи». Тут одне з двох: або керівники управління страждають унікальною короткозорістю, або ж — дивовижною безвідповідальністю.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Хмельницька область.

НА ПЕНСІ

— Моє вітання бравій паруботі!
— Привіт, привіт...
— Ну, як воно, орли?
— На пенсії — це, брат, — не на роботі:
Нема і вгору глянути коли!
Юрій ТЕРТИЧНИЙ.

«СУМЛІННИЙ» СТОРОЖ

— Ви на роботі, справді, ніби вдома, — Нач. охорони говорив Кіндрату. — Що ви спите всю ніч — це нам відомо, Але ж пікаму нащо одгати?
Микола ДМИТРИЄВ.

ШАПОЧКА

ГУМОРЕСКА

Нарешті, нарешті збулася довгожданна мрія Софочки. Вона крутилася перед люстром, приміряючи чудову ондатрову шапочку, оточену з усіх боків пухнастими китичками.

— Ой, Женечко, ой спасибі, — аж підстрибувала Софочка з радощів, цмокаючи свого чоловіка у неголену щочку.

А шапочка й справді була чудова. Охайненька. Нічого тобі зайвого. Саме така, про яку мріяла Софочка.

Покрутившись перед дзеркалом ще хвилину із п'ять, Софочка швиденько одяглася і чимдуж задріботила сходами.

На вулиці падав сніг. Щоб шапочка не намокла, Софочка натягла на голову капюшон і помчала до станції метрополітену.

Насилу вдерлася вона до переповненого вагона. Стала біля протилежних дверей і краєм ока позирала на свій відбиток у склі, милуючись шапочкою, що визирала з-під капюшона.

Та враз, уже як поїзд зупинився, капюшон, а разом з ним і шапочка злетіли з Софоччиної голови, а за спиною клацнув замок чийогось «дипломата».

— Ой, — якось здивовано й розгублено зойкнула Софочка, — шапочка! І, швидко обернувшись, побачила спину здорованя, який розставив лікті, пробивався до виходу.

В одну мить збагнула Софочка у чім справа і кинулася наздоганяти злодія. Сльози досади накочувалися на очі, а у горлі стояв тугий клубок.

Люди здивовано розступилися. Деякі посміхалися, аказуючи на молодика та Софочку:

— Бач, як тікає, Мабуть, допекла. Лише на пероні приміського вокзалу наздогнала Софочка свого кривдника. Саме в той момент, коли він підніс ногу, щоб скочити на підніжку вагона електрички, що мала рушити. Шулікою кинулася Софочка на нього. Здерла з голови його пижикову шапку. Двері зачинилися. Електричка рушила. Молодик щось кричав, скрушено розмахуючи руками, явно погрожуючи Софочці. Та вона не чула його слів.

Стомлена швидким бігом, Софочка ще кілька хвилин постояла, голосно відсапуєчись. Потім повернулася і почувала додому.

— Що було... Ой що ж було, якби ти тільки бачив, Женю, — почала Софочка з порога. — Знахобніли... Прямо у вагоні... з голови здер... Та я ж свого не віддам... Ось його шапка...

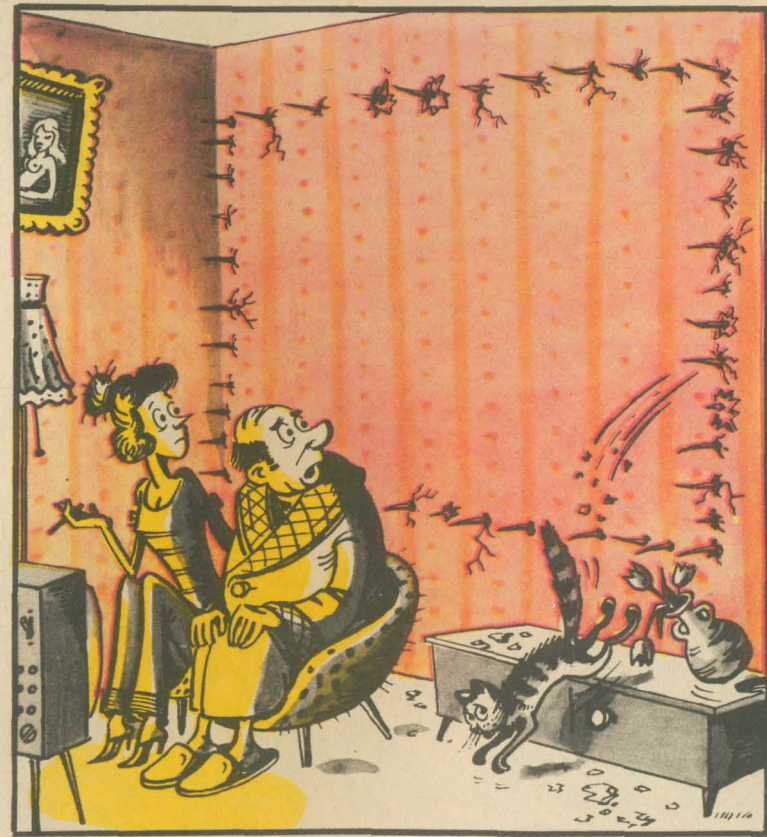
Трохи оговтавшись, Софочка зняла курточку і остовпіла. З капюшоном на підлогу випала її шапочка.

В. БОНДАР.

м. Київ.

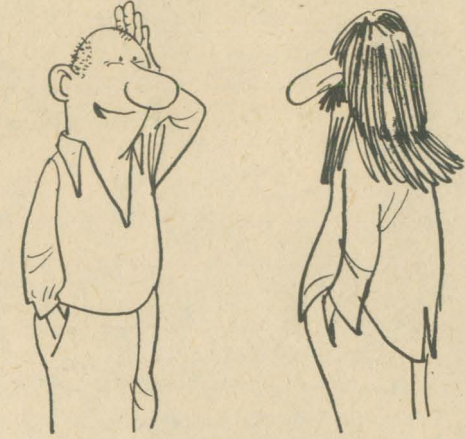

Мал. А. ВОРДУНИСА

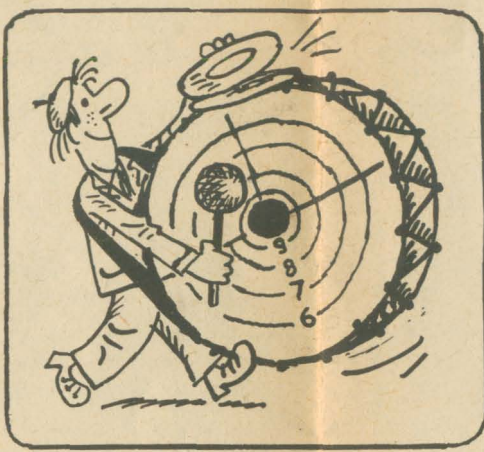
— Сусіди килим прибивають.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— А тепер у моді «міні».

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

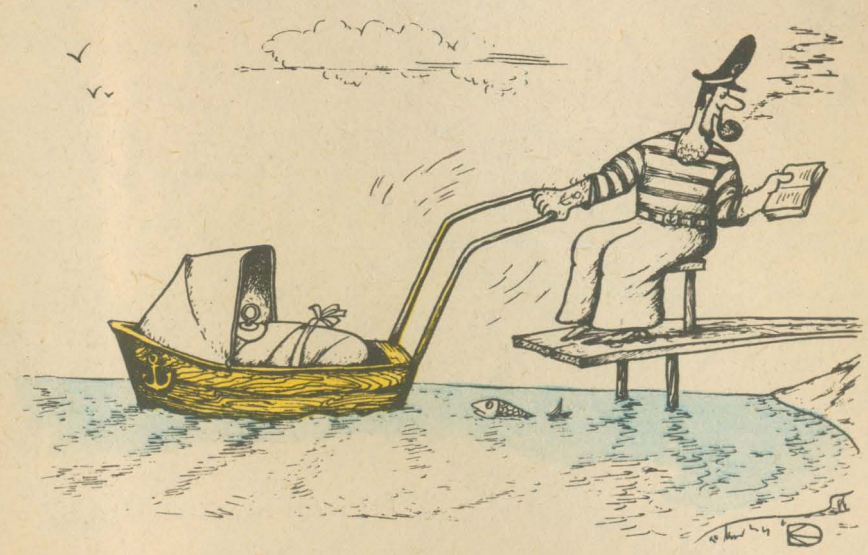
Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

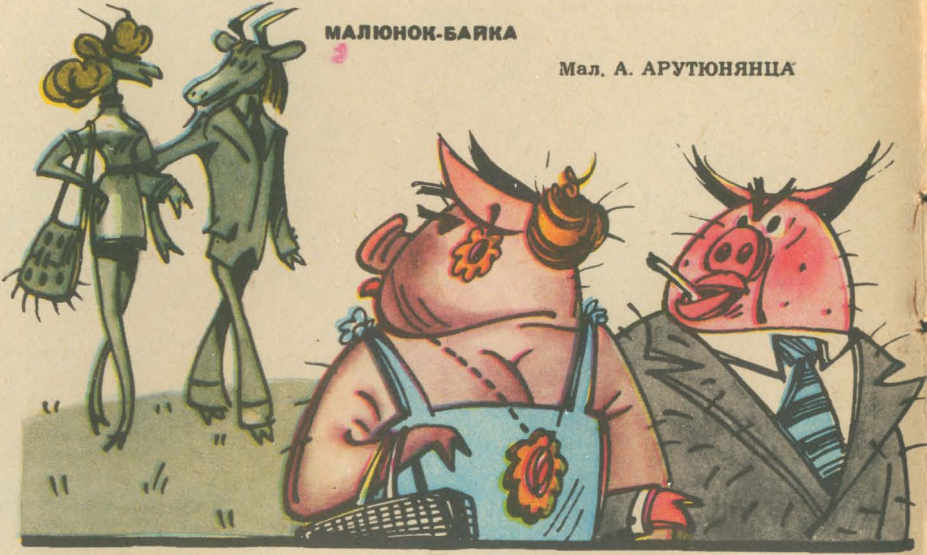
Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Особисто я ніколи не похочала б козла!

ЦІНА ПОХВАЛИ

На конвейерах японських мотоциклетних заводів чоловіків замінили жінками. Власники цих підприємств із захопленням говорять про старанність і витримку своїх робітниць. Але за тими солоденькими похвалами тається той гіркий факт, що темпи роботи на конвейерах було підвищено на десять процентів, а платять жінкам на 15 процентів менше, ніж чоловікам. До того ж серед них дуже багато молодих дівчат, а їм платять ще менше. Якщо ж робітниця, ставши матір'ю, змушена на кілька років залишити роботу, щоб доглядати дитину, то, після повернення на завод, їй доводиться починати знову зі ставки учениці. Так що хазяї мають усі підстави бути задоволеними трудом своїх робітниць і розсипати похвали на їх адресу. Тим паче, що ті похвали їм нічого не коштують.

НОВІТНЯ ІСТОРІЯ

У цій річці категорично заборонено купатися. Але кінопродюсер Джанні Буффар вирішив, що може не зважати на заборону, і скупався. При цьому, ненароком хлебнувши води, підхопив інфекційну хворобу, а відтак зліг у лікарню, де й помер.

Йдеться про Тібр, річку, з давніх-давен відому в історії зокрема тим, що на ній стоїть славнозвісне місто Рим, столиця колишньої Римської імперії.

Це, так би мовити, із стародавньої історії довідка.

А ось — із історії новітньої.

Теперішні римляни називають Тібр клоакою під відкритим небом. Небезпечно для людського життя шпукують бактерії містяться у воді Тібру в кількості, що в тисячу разів перевищує припустимі норми.

Італійський уряд вирішив у дуже простий і зовсім дешевий — що дуже важливо! — спосіб зарадити біді: замість того, щоб подбати про чистоту річки, обмежили тим, що заборонили у ній купатися.

Але заборона діє не на всіх. Зокрема — на щурів: вони на неї не зважають. Тим паче, що те купання їхньою здоров'ям, на відміну від людського, зовсім не шкодить. Навіть, як можна судити, навпаки — щури почувають себе у тих запаскуджених водах, як у раю. І налічуються їх у Римі, сучасній столиці сучасної Італії, близько 20 мільйонів. По шість на кожного римлянина.

ВАШІНГТОНСЬКІ ПЛАГІАТОРИ

Американські газети заповзяті спречаються, з'ясовуючи, кому саме в Сполучених Штатах належить авторське право на таке собі модне поняття в сьогочасній зовнішній політиці Вашингтона — геополітика. Одні газети приписують авторство шефові Пентагону, міністрові оборони США Г. Брауну, обвинувачуючи іншого претендента, радника президента з питань національної безпеки З. Бжезінського в плагіаті. Інші ж віддають пальму першості останньому, звинувачуючи в плагіаті Г. Брауна...

Геополітика? — перепитає читач. — При чому ж тут авторство обох теперішніх заморських претендентів? Справжні ж автори уже давно добре відомі! Це німецькі расисти К. Гаусгофер і Е. Обст! А що геополітику, тобто потяг до світового панування, намагання виправдати агресію і загарбання чужих земель горезвісними посиланнями на «життєвий простір», на «географічні фактори» тощо, в

30-ті роки узяв на своє ідейне озброєння Гітлер. Відомо й те, що він робив, прикиваючись тією геополітикою. І що з цього вийшло, — також добре відомо....

І, сказавши отак, читач матиме цілковиту рацію. Виходить, марно спречаються американські газети, звинувачуючи в плагіаті то З. Бжезінського, то Г. Брауна: обидва вони плагіатори, обидва поцупили свої «новітні» одкровення з нацистського арсеналу.

Можливо, в самих Сполучених Штатах про це й погано знають, зате в країнах, до яких Гітлер ту геополітику на практиці застосовував, добре бачать, що воно й до чого.

А сам факт, що дехто у Вашингтоні заповзів тепер використовувати ідейну спадщину гітлерівського райку, такий багатомовний, що, думається, жодних коментарів не потребує.

ПРО ВСЯК ВИПАДОК

Одна жінка, мешканка столиці Нідерландів міста Амстердама, була дуже занепокоєна тим, що її стара мати постійно ховає у своїй сумці якийсь важкий предмет. І нікому його не показує. На запитання дочки старенька відповідала, що то ки-

шеньковий ліхтарик. Кінець кінцем, цим предметом зацікавилася поліція. Виявилося, що бабуся носила в сумці ручну гранату часів другої світової війни. Так вона упевненіше почувала себе на вулиці.

ГОРОХОВА ПРОБЛЕМА

Недавно на нараді фахівців «Спільного ринку» було встановлено нову класифікацію гатунків гороху. Згідно з нею, горох відноситься до першого сорту, якщо у стручку є п'ять горошин.

Один із членів британського парламенту охарактеризував цю класифікацію як «цілковитий ідіотизм, що уявляє всю дову й безславну історію лаутанини, безаддя і блаженства «Спільного ринку». «Чи не будуть у майбутньому просідувати горохові стручки рентгену, перш ніж вони потраплять на прилавок?» — запитує він.

А багатий день і ніч над своїм капшукотом тремтить: ой, хоч би не обчистили!

А це ж — усе хвилювання, нерви! Стреси!..

А ніщо так не вкорочує віку, як щоденні клопоти, хвилювання, оті самі стреси. Бідняк і не завжди з'являється, навіть коли й не проти цього. Бо нема за що. А багатому треба голову сушити, як боротися з ожирінням, не забувати про розвантажувальні дні та ще й щорічну пертис у фешенебельній санаторії чи на курорті, аби позбутися тих зайвих кілограмів.

Де вже від таких клопотів та не нажити собі болячок!

І до всього ж бідняку не треба ходити по лікарнях (у них бо кров'яний тиск у нормі!). А багаті знають скільки грошей витрачають на лікаря!

От і виходить, що багаті — то най-най-найрознещасливіші люди. А най-най-найщасливіші, найздоровіші — бідні. Особливо ті, у яких ні роботи, ні кола, ні двора. Ті взагалі жодних клопотів не мають — живуть, як божі пташки.

Дивно тільки, чому це багаті не спішать хутчіш бідними стати.

Та й навіть сам отой кардіолог, здається, не квапиться із цим ділом.

Не дорожать люди здоров'ям своїм!

Валентин ЧЕМЕРИС.

ПЛАЧ ПО ПРОПАЩИХ СИЛАХ

ОГЛЯД ЛИСТІВ

Іноді так не хочеться сідати за фейлетон. Це ж як подумаєш, скільки неприємностей відразу звалиться на голову людини, яку ти збираєшся критикувати! Сміятимуться сусіди, лаятиме жінка, вимагатиме пояснень начальство. Бо йому, начальству, теж неприємно червоніти за твої гріхи, виправдовуватися перед своїм, вищим начальством («Що це у вас там за кадри!»), давати відповідь про життєві заходи і так далі, і так інше. Купа прикрийостей, словом, і ніякого задоволення.

Ось вам, будь ласка: на огляд листів про халтурний ремонт сільськогосподарської техніки («Дайш харчі», «Перець» № 16 за минулий рік) редакція одержала аж 11 офіційних відповідей. Від начальника республіканського промислового об'єднання «Украторемонт» т. Гайового — раз. Від в. о. директора 5-го Київського авторемзаводу т. Козуба — два. Від в. о. голови Сумської облсільгосптехніки т. Губарева — три. Від заступника голови Полтавської облсільгосптехніки т. Пасічного — чотири. Від голови Миколаївської облсільгосптехніки т. Мовчана — п'ять. І такі далі.

Як отак глянеш, скільки то клопоту завдаєш, буває, стільком поважним і зайнятим людям одним-однісіньким фейлетоном, — так просто серце стискається і автоперо випадає з рук.

І все ж наберіться мужності і ще міцніше стиснімо його у десниці, аби повідати про сумну долю спецтрактора Т-74 з навантажувальною лопатою ТЛ-3, який належить колгоспу «Ленінська іскра» Івано-Франківського району на Прикарпатті. Агрегат цей було відправлено 22 лютого 1979 року до Красилівської райсільгосптехніки, що на Хмельниччині. Як ви здогадуєтесь, на ремонт. Проте керівництво райсільгосптехніки, мабуть, подумало, що цю машинерію привезли до них, бо в колгоспі вона стала зайвою. І ось уже більше року ні куяють, ні мелють і на запиті з колгоспу не відповідають.

Хтось, може, скаже — ну й подумаєш, один якийсь нетиповий трактор із лопатою... Але стоп! Що за тужливий зойк чується з радгоспу «Піонер» Жовтневого району на Миколаївщині? Чи не скорботний це плач по тракторному навантажувачу ТЛ-3, віреному в руки тих же красилівських ремонтників ще 15 жовтня 1978 року? По ньому, бідолошному, ллють сльози миколаївські аграрії. За умовами, вказаними у замовленні № 317, цей до зарізу потрібний радгоспу навантажувач мав прийти додому рівно через три місяці і зі своїми силами включитися в боротьбу за рекордні врожаї. Проте не ставлять його у план ремонту красилівської механіки-умільці і не знаходять часу для відповідей на розпачливі телеграми з південних степів.

То чи ж пропустимо нагоду загадати про цей багатостраждальний Т-74, тільки вже без лопати, — власність колгоспу «Зоря комунізму» Чернігівського району на Запоріжжі? На відміну від двох перших своїх братів-недажд, він із ремонту таки повернувся, але у Вільнянській

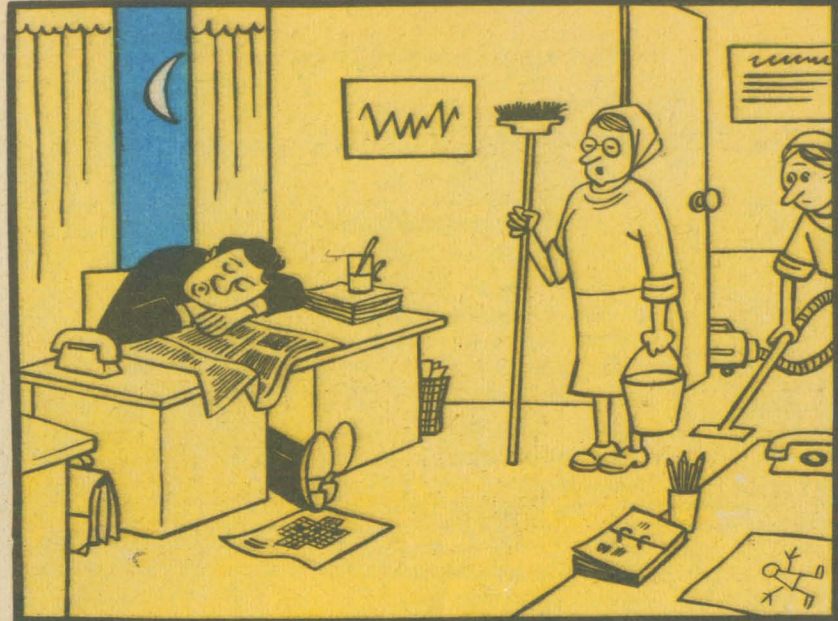
райсільгосптехніці його так полагодили, що прикультав він до свого тракторного стану ще в гіршому стані, ніж був. Радіатор — не закручений, мотор — не закріпленний, болти тільки-тільки наживлені, в інші вузли і деталі взагалі ніхто не заглядав. Як кажуть сільські механізатори-фольклористи, мотор димить, муфта горить, трактор стоїть. «Давали ми, — пише тракторист Андрій Причепа, — телеграму у Вільнянськ, прибув представник, покрутився у райцентрі і поїхав назад. До нас навіть не заглянув. Він не знав, куди йому й заїжджати — чи у радгосп «Панфіловський», чи до нас, чи ще куди, бо таких тракторів у нашому районі аж п'ять. Так оце він поїхав по запчастини, а коли приїде, хтосьна».

Як бачите, не по окремих цілях наводяться сатиричні мушкетери і гайовники, хоч і кожен сам по собі окремо взятий випадок нехлюйства й байдужості неймовірно засмучує. Адже навіть за невеличким трактором Т-16, який керівництво Гуляйпільської райсільгосптехніки взяло на ремонт у колгосп «Перемога» і заборонило казна-куди, стоять натруджені колгоспні доярки з докором в очах і з повними кошиками комбікорму в руках... І пруть вони, сердешні, ті кошки поперед себе вдовж корівника що білого дня ось уже більше півроку. І змушені ми звертатися до товаришів із Запорізької облсільгосптехніки зі слізним проханням: братці, відріжтеся на хвилину від масштабних, глобальних справ, допоможіть своїм гуляйпільським колегам розшукати зниклі 16 кінських сил! Побережіть жінок, яким протипоказано надирватися за шістнадцятью коней відразу!

Підніmemo повний відчаю глас і за цезлий найтаємничішим чином автомобільний двигун ГАЗ-53, якого колгосп імені 40-річчя Жовтня Вільнянського району на Кіровоградщині ще два роки тому передав на ремонт рідній райсільгосптехніці. А та в особі завідуючого обмінним пунктом П. Т. Науменка переслала його у населений пункт Адабаш Новоукраїнського району і там не може знайти кінців. Може, там, де цей двигун тепер лежить, комусь він здається просто непотрібною купою заліза. А в колгоспі, де кожна машина — на вагу золота, — він потрібен так, що аж-аж-аж! Бо усе це, зрештою, — і тракторець, і лопата, і автомобільний двигун, — усе ж це наш з вами хліб, товариші! Отой самий, з яким потім дістається хліборобові, який навіть на семи потах, але без сучасної техніки, тепер не виродить! І з надією дивиться хлібороб на солідну авіську Укрсільгосптехніки, і чекає, що звідти простягнеться йому рука підтримки. А вона, ця рука, простягнута не завжди поспішає.

Тим-то й тягнеться рука до автопера. Хоч іноді, повторюємо, й важко буває писати отой фейлетон. Але дояркам із «Перемоги», думається, не легше. І як отак подумаєш, то чогось пропадає жаль до нехлюя й халтурника. Хай лає жінка, хай розпикає начальство! Не шкода.

В. БОЙКО.

— Петренко так при звичався спати на роботі, що вже навіть і ночувати додому не ходить.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ДОСВІД

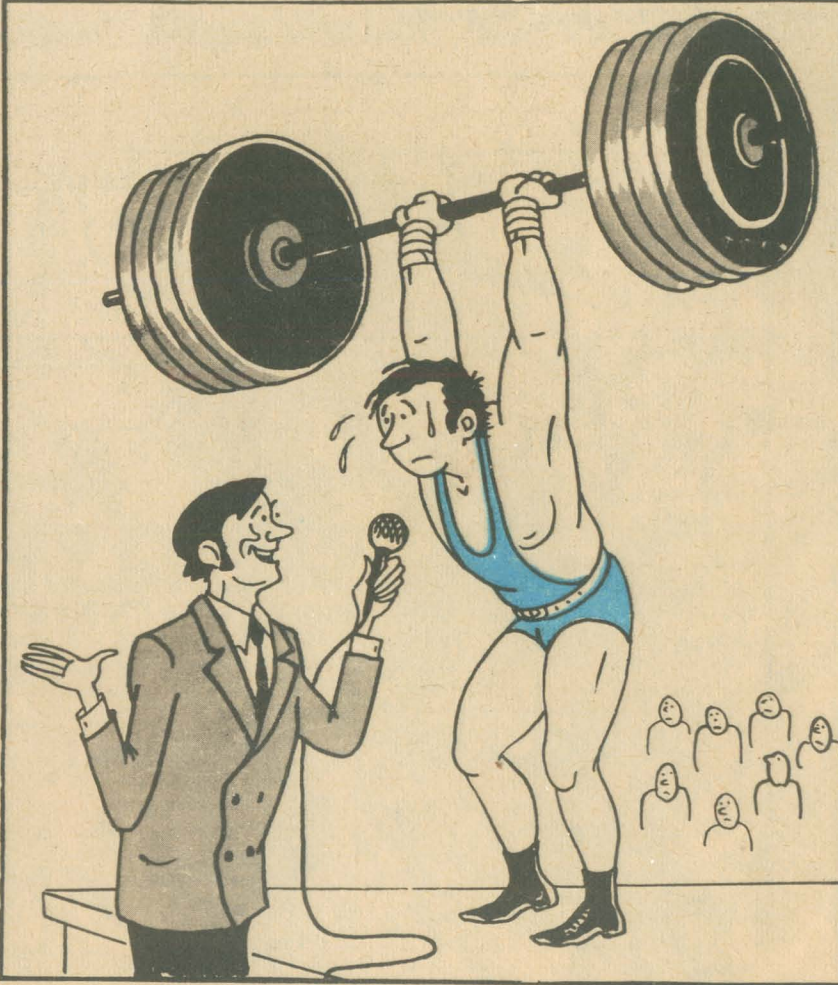
Досвід і практика є в продавщиці, Зна, як спиртне продавати й коли: До одинадцяти — з-під полиці, По де'ятнадцятій — з-під поли.

НЕ ДО КОХАННЯ

У поїзді відв'єць — тому я свідок! — Вподобав удовицю молоду, Їй обцяв кохання й заробіток, А як узнав, що в неї трое діток, То вискочив з вагона — на ходу! Борис МИРОНЕНКО.

М. Львів.

— Заждіть трохи. Ще декілька слів телеглядачам.

Про таке не можна говорити без захвату... Всілякої похвали гідний один американський лікар із штату Мериленд: завдяки його відкриттю тепер із певністю можна сказати, кого слід вважати найщасливішими людьми. В кожному разі — у США...

Оглянувши понад півсотні бездомних та безробітних своїх співвітчизників, цей доскіпливий ескулап установив, що лише в семи відсотків із них підвищений кров'яний тиск. Та й то — ледь-ледь. А в такої ж кількості людей багатеньких той тиск підвищений аж у 17 відсотків!

Ви вловлюєте, де собаку зарито?

Скажімо, яка біда загрожувє напівголому в негоді? В одну дірку завіває, в іншу — вивіває. Природна, безплатна вентиляція, освіження тіла! І жодного тобі клопоту! А наслідок — прекрасний: від холоду бідар завжди свіжий та бадьорий. Хоч і посиніє, хоч і зуб на зуб у бідки не попадає, зате кров'яний тиск у нього — в нормі. Щоправда, цей здоров'як може й одубіти на холоді десь під парканом (що, між іншим, частенько й буває), але то дрібниці. Головне, що бідняку не загрожувє гіпертонія.

А в якому становищі багаті?

Ой-ой, і сказати страшно!

Понатягають на себе усіляких дорогих теплих лах, потіють, задихаються, перегріваються. І ось вам сумний результат — гіпертонія. І ні за які

долари ці нещасні не можуть позбутися високого тиску.

А злидень посинілий преспокоїно цокотить собі на морозі зубами, і не тиск у нього, а — картинка!

Ну, якої йому ще трясці треба! Багаті, звісна річ, дуже заздять бідним. Та й, як бачите, є чого.

У бездомних немає даху над головою. Значить, пожежі їм, як то кажуть, до лампочки!

А багаті тільки й трусяться ой, як би розкішні апартаменти бува з димом не пішли!

У злидаря грошей катма, то й грабіжники йому ніпочім.

ЗАБУДЬКУВАТА КУРКА

Пригадала,
Де стояла,
Що клювала,
Пригадала,
Де яйце своє поклала.
Пригадала, де горожа,
Де подвір'я, де стіна,
Одного лише не може
Пригадати —
Хто вона.
Навіть їсти
Вже не хоче,
Все пригадує,
Кокоче:
— Не корова,
Не кобила
І не крокококодила,
Не комаха я,
Не кицька
І не кокококомар...
Що за пам'ять!
Клята пам'ять,
Кококококошмар!

Леонід ТАЛАЛАЙ.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Я — машина
без коліс,
всіх розвозжу
вгору й вниз.

*(дф!г)
Людмила ГОЛУБКА.

Якось вийшла на город
Моя донечка
І побачила, що там —
Аж два сонечка.

Одне високо вгорі,
За хмариною,
А друге — росте собі
Під калиною.

— Що за диво! Тату, глянь! —
Каже донечка. —
Ну, хіба ж потрібні нам
Аж два сонечка?..
*(хвнос! әпнос: әкәләтә) (Відаєлка)

Микола СТОРОЖУК.

ВТІШИВ

Якось вранці серед літа
у садку Альоша й Ліда
дружно грали у м'яча.
М'яч стрибає, мов зайча!
Ліда вдарила рукою —
він злетів над головою,
де не взявся вітруган —
м'яч заніс аж за паркан!
Що робить? Паркан високий,
за парканом — рів глибокий,
а у рові — кропива...
Ліда сльози пролива.
І сказав їй тут Альоша:
— Плакати — звичка

нехороша.

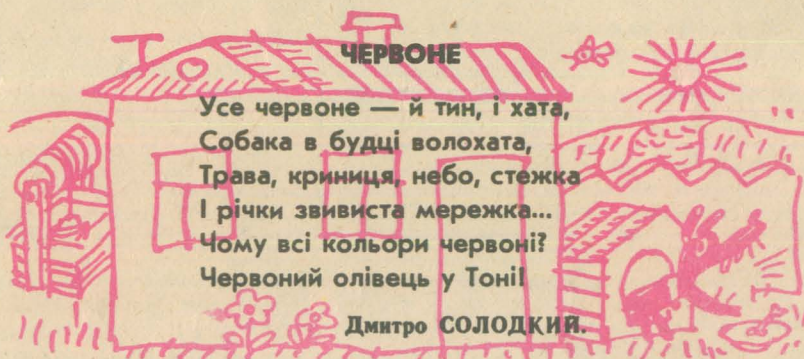
Перестань журитись ти,
дай ось трохи підрости —
і тоді я з-за паркану
миттю м'яч тобі дістану!

Василь ШУКАЙЛО.

НАРВАВСЯ

Оля, Вітя, Маша, Слава
В полі рвуть лікарські трави.
Зносять діти до корзин
І ромашку, і полин.
Чебрецю нарвали й м'яти...
Почали в Юрка питати:
— Ну а ти чому не рвеш?..
Чом сидиш ти і ревеш?!
— Я... тому, — кричить, —
реву,
Що... нарвавсь... на жаливу!
Володимир ЧУБЕНКО.

ЧЕРВОНЕ

Усе червоне — й тин, і хата,
Собака в будці волохата,
Трава, криниця, небо, стежка
І річки звивиста мережка...
Чому всі кольори червоні?
Червоний олівець у Тоні!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

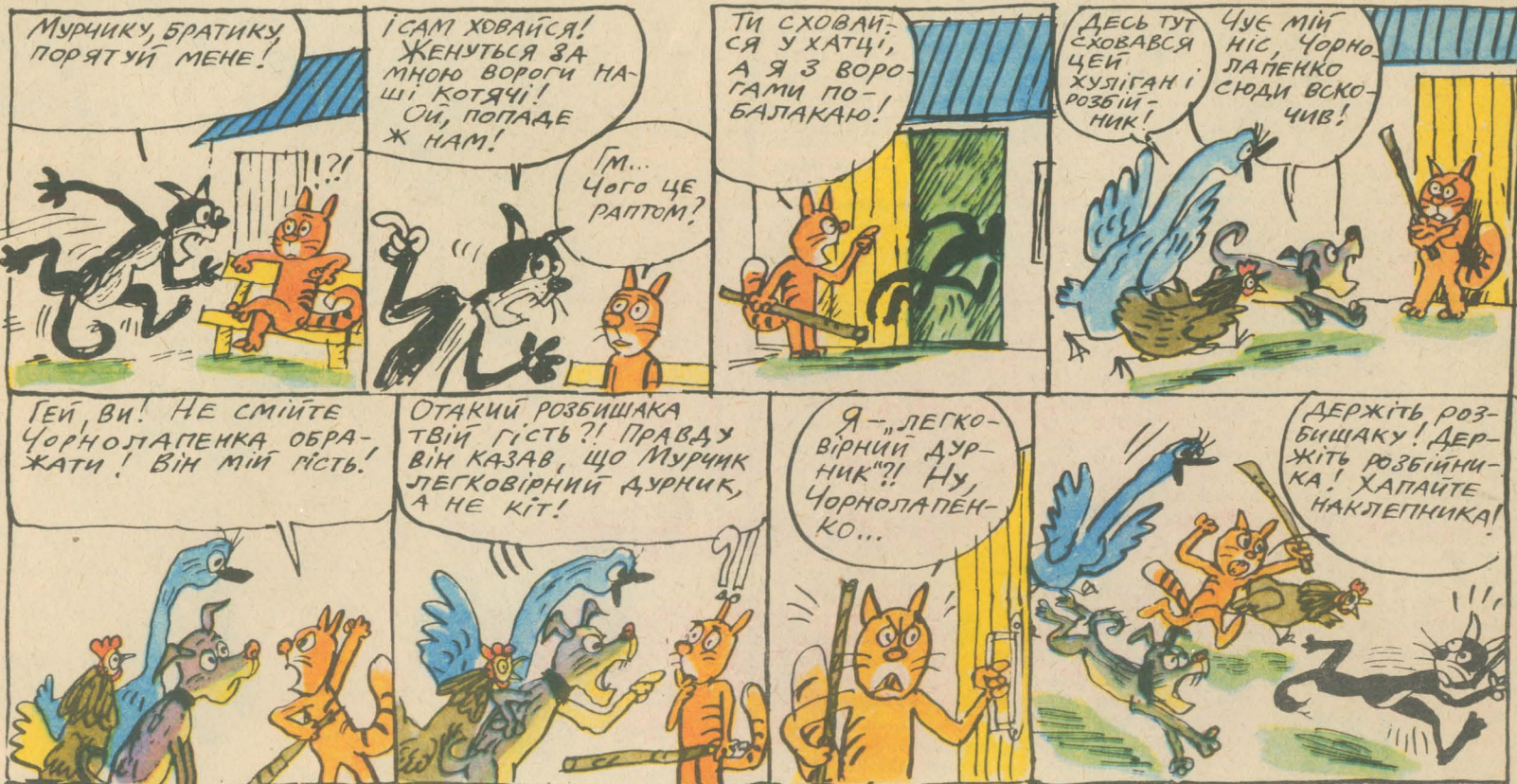
«ПОМІЧНИЦЯ»

— Подивися, мамо,
Скільки я зробила —
Платтячко і посуд
Ще й ката помила.

Подивилась мама,
Сплеснула руками:
— Хто ж то миє, доню,
Посуд із котами?

М. ЦІЩАК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Що, вовче, не пізнаєш? Це ж я — Червона Шапочка.

НЕ БРАВСЯ

Прийшов чоловік з роботи і сідає їсти, а жінка й каже:

— Чого ти сідаєш їсти, а рук не помив?

— А навіщо їх мити, коли я на роботі ні за що не брався...

НЕ ВИСТАЧАЄ

Батько і п'ятирічний син сіли в автобус. Батько заплатив гроші за квиток, а квитка не одержав. Син і питає батька:

— А чого ж вам не дали білета? Батько подумав та й відповідає:

Народні УСМІШКИ

— Тому, що у водія не вистачає грошей на «Жигулі»...

Повідомив Г. КОВАЛЬОВ, з с. Піски Новолесківського району Ворошилоградської області.

У ТЕПЛІ КРАЇ

Чоловік повернувся після получки додому добряче напідпитку. Відда-

ючи дружині решту грошей, три карбованці приховав, щоб ранком похмелитися, а сам заснув. Жінка знайшла приховані гроші і забрала.

Прокинувся чоловік ранком і, не знайшовши грошей, спіймав гуску і відніс її на базар.

Повернувшись увечері жінка додому і питає чоловіка:

— Ти не знаєш, де наша гуска?

— З-знаю, — відповів чоловік.

— Полетіла в теплі краї, а якщо ти ще раз полізеш до моєї кишені, то і коза в гори забіжить.

Повідомив Л. ЯНОВСЬКИЙ з м. Дніпропетровська.

Запрошення

Пародія-жарт

Ти в Києві з'явись, Париже... Мене зустрічали із радістю друзі

На Грузії кручах... Їхав я до Білорусі... То їдуть в пісках машини із юного Небіт-Дагу... Чи вишнівки зайва пляшка?.. Підносять чарку, хліб і сіль, — Не зникнути і не пропасти Гостинності... Ах, мрії, мрії... То вже було за ласку божу — «Салам»...

Олекса ЮЩЕНКО, Збірка «Будуть пташки прилітати».

Ти в Києві з'явись, Париже, Облиш і Сену, й Монпарнас... Та не барися, їдь скоріше, Побачиш, як воно у нас.

Хрещатиком пройдешся, парком Тим, що розкинувся над Дніпром...

Є в Києві, між іншим, старка, Вишнівка є й кубинський ром.

Із Києва у Мінськ летіти Годину, може, півтори... Ех, там зубрівка знаменита! Ех, і гостинні ж там сябри!

А звіди в Грузію метися, Там шашлики, там вина — ахі... Захочеш випити кумису — Махни у юний Небіт-Даг.

Але, Париже, будеш пити, То істину святу затам: Старайся не переборщити, Бо кепське діло... Знаю сам... Отож чекаю із візитом.

Олекса Ющенко. Салам!

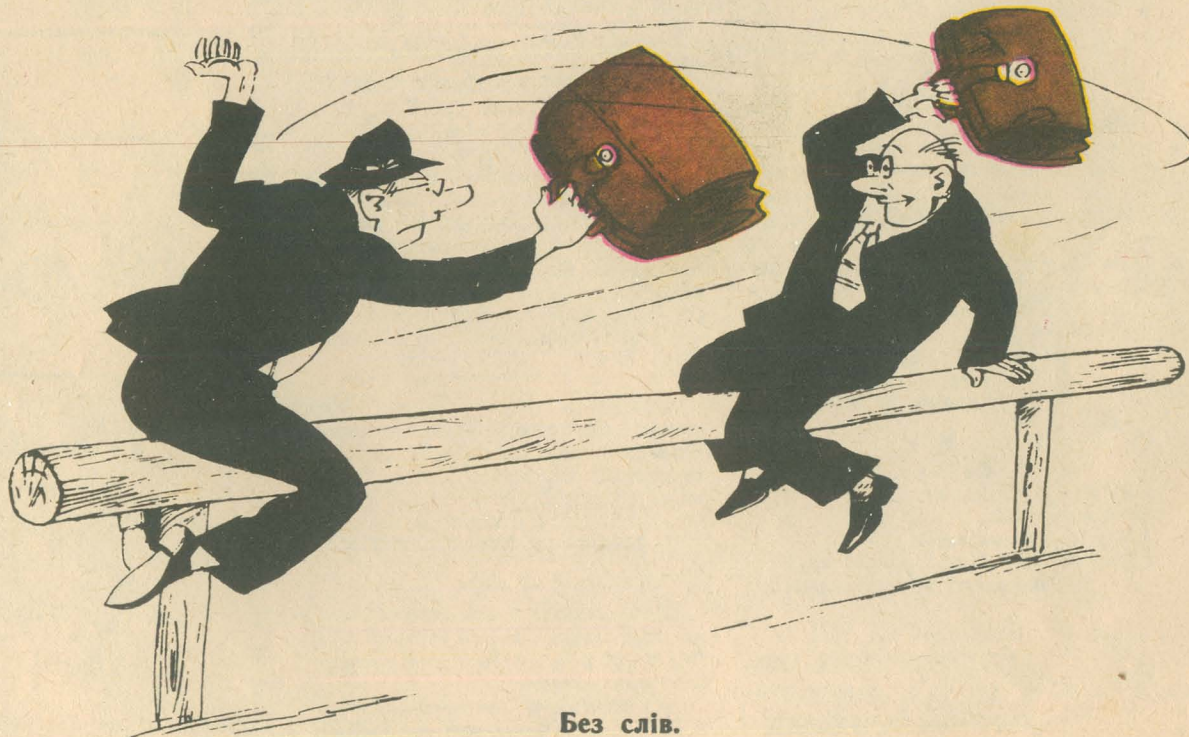
Іван НЕМИРОВИЧ.

Дали перцю!

Свого часу, коли Володимир Адольфович Шабранський працював у Ружині директором автопідприємства № 05033, Перець писав про нього. Писав про те, що він із підлеглими був грубий, і на роботу під градусами з'являвся. Після виступу Перця довелося Шабранському розпрощатися з директорським кріслом. Але висновків він не зробив. Отож із часом довелося Перцеві знову присвятити Володимирові Адольфовичу фейлетон під назвою «Увага! На орбіті Шабранський!», який було опубліковано у № 2 журналу. Йшлося в цьому фейлетоні про те, що Шабранський, працюючи начальником відділу збуту Коростишівського заводу залізобетонних виробів, продовжував і тут грубіянити, погрожувати. А якось серед білого дня без будь-яких документів, через пролом у паркані вивіз автомашинною лісоматеріал. Усе це йому сходило з рук, бо ні дирекція, ні парторганізація заводу ніби нічого цього не помічали.

Після виступу Перця секретар Житомирського обкому Компартії України тов. Федоров повідомив, що фейлетон обговорено на зборах парторганізації заводу і на нараді керівників організації тресту «Житомирсьільбуд». Шабранському В. А. оголошено догану із занесенням до облікової картки. А з посади начальника відділу збуту його звільнено.

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

ВІБРИКИ ПЕТАСА

«Уже ягнати вовк не душить,
не ті тепер пішли часи.
Він на тараньку тільки сушить
якщо нічого не даси».

В. К-ос із Гоцанського району на Ровенщині.
— Товариство любителів пива просить терміново повідомити адресу Вашого вовка!

«Іван любив Параску чорноброву
Він уторік купив в її корову».

М. М-ич з Луцька.
— Для того, аби Ваш твір став іще ліричнішим, слід було б вказати: за яку ж ціну Іван виоторгував у Параски корову!

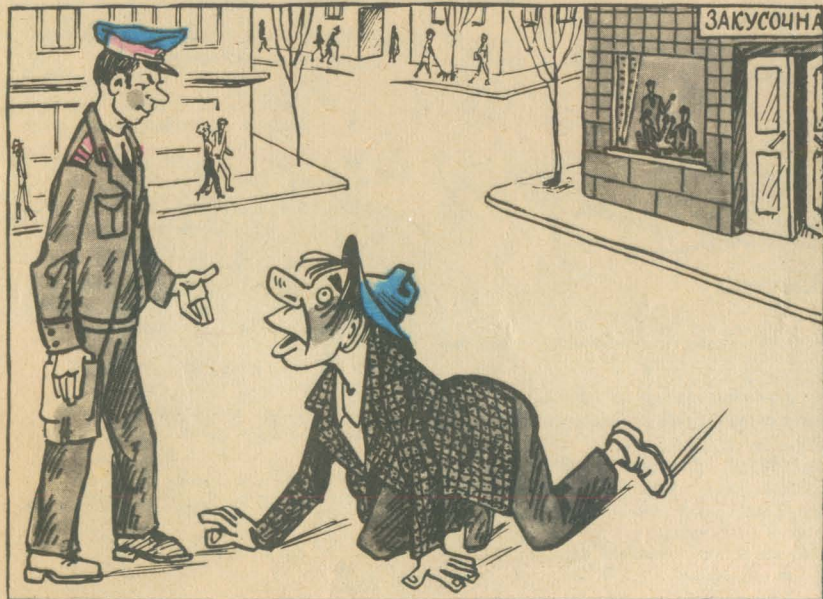
«Тоді беру, тай думаю
тай лягаю спати;
та неспиться мені небораці.
Прийшло, — було — задрімав,

Сниться щось таке:
чи то бог мені сказав — чорта відігнав
чи то в книжці я читав
сам себе тут не розумію
Тут схватився із постелі,
схватився за ручку
давай друкувати...»

Ф. П-ук з Калинівського району на Вінничині.

— Не ви перший...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що з вами?
— Зовсім з ніг спився.

Страшно перо НЕ В ГУСАКА...

«Принесли мені за переговори, а
я уже два місяці не балакаю...»
(Із скарги).
Повідомив В. КИЙ.

«Черкаський райком партії і ви-
конком районної Ради народних де-
путатів негайно запросили голів кол.
госпів, щоб порадитися, створили
спеціальний штаб по врятуванню ди-
ких гусей на чолі з начальником ра-
йонного управління сільського гос-
подарства, головою районної орга-
нізації Товариства охорони природи
І. І. Рябоконема».

(Із обласної газети
«Черкаська правда».)
Повідомив В. МИГАЛЬ.

«ОБ'ЯВА
Сьогодні відбудеться
лекція на тему:
Шкідливість алкоголю
з участю міліції та прокуратури».
Повідомив В. БЛОНСЬКИЙ.

«Машина виписана на базар, туди
люди — відти свині».
(Із шоферської путівки).
Повідомив М. РУДЬКО.

«Слухали: Про роботу шкільної
ідальні.
Ухвалили: всі недоліки передати
працівникам ідальні».
(Із протоколу виробничої наради).
Повідомив С. ТОРБЕНКО.

«Особи, які мають авторитет у
власному користуванні, що на час
техогляду знаходяться в ремонті,
представляють у Державтоінспекцію
документи на транспорт і квитанції
збору».
(Із газети «Шахтар Червонограда».)
Повідомив О. МЕСНІКОВ.

«...Узнались ми позаочно. Зразу
хотіла його прикрутити, а він відбри-
кувався, тепер розженюється, сивий
та дурний, відпустити жалко, бо я за
роки приросла до нього».
(Із заяви в нарсуд).
Повідомив Іван ВАСИЛЕНКО.

«У зимівлю в господарстві ввійш-
ло 3200 голів великої рогатої худо-
би, в тому числі 1400 голів коров і
800 голів свиней».
(Із доповідної голови колгоспу).
Повідомив А. ГОЛУБ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Пам'ятаєш, колись писалося у пресі, що одного року в Парижі усе населення танцювало. Все це ніби було пов'язане з плямами на сонці.

А у нас, Перче, в селі Луб'янка Бородянського району на Київщині, усе населення співає. І тільки одну пісню: «Чому я не сокіл, чому не літаю!»

Правда, кажуть, що це пов'язане не з плямами на сонці, а з плямами на совісті автобусників. До райцентру від нас 25 км. Дістатися можна туди тільки о 9 год. ранку і о 18 вечора автобусами, що йдуть маршрутом Київ—Бородянка. З Бородянки останній автобус у нашому напрямку відходить о 14 годині. А як бути тим, хто затримується після чотирнадцятої! Ото й співаємо. На жаль, нас не чують керівники району...

Т. ПРОХОРЧУК.

Які все-таки чуйні трапляються люди! Пам'ятаєш, у січні цього року я написав тобі про свої черевики, які я купив у Томашпільському райпобуткомбінаті і у яких відразу ж повідставали підметки! Так от, не встиг я тобі цього листа відіслати, а вже й отримую офіційний папір із Вінниці — ось якого змісту:

«Гр. Прокопову І. Г. Вінницька обл., Томашпільський р-н., с. Цапівка, вул. Горького, 8.

Редакції журналу «Перець»

Перевіркою на місці факти, викладені в листі гр. Прокопова І. Г., підтвердилися.

Керівництву Тульчинського райпобуткомбінату суворо вказано на цей факт.

З метою поліпшення якості взуття, котре шиться в Тульчинському райпобуткомбінаті, здійснюється ряд заходів.

Зараз неякісне взуття замінено Вам на якісне.

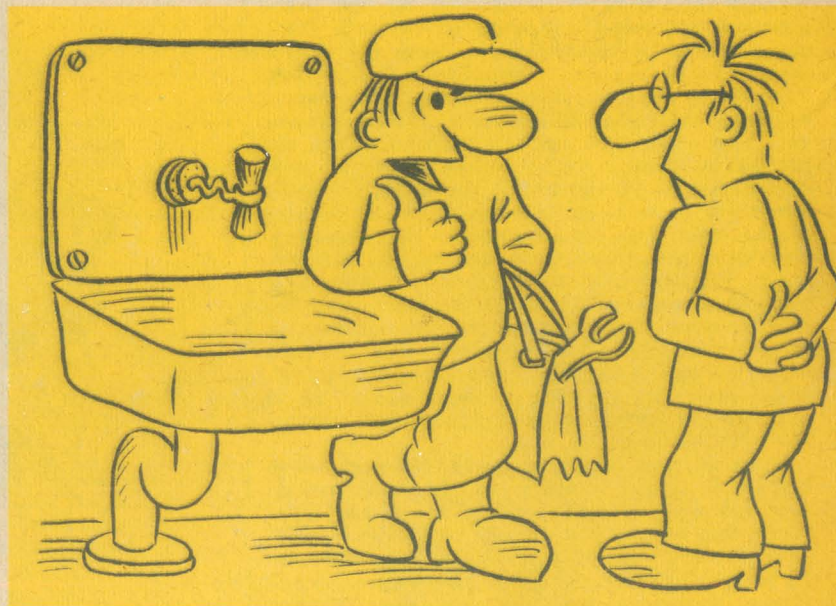
Гол. інженер облпобутуправління Л. І. Єпанчинцев».

Дуже прониклива, як бачиш, відповідь. Аж слюзу витискає. Я навіть пропустив повз увагу той факт, що у ній йдеться про Тульчинський райпобуткомбінат, а не про Томашпільський, де я взуття купував. А чого ж, і в Тульчині якість взуття треба поліпшувати. Єдина дрібничка, яка трохи зіпсувала мені настрій від цієї чудесної відповіді, — це те, що черевиків мені ніхто й не думав обмінювати. Але це, мабуть, і справді — дрібничка. Як ти вважаєш, Перче!

І. ПРОКОПОВ.

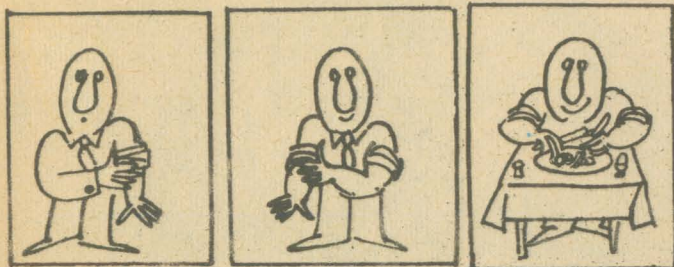
Мал. Є. МИЛУТКИ

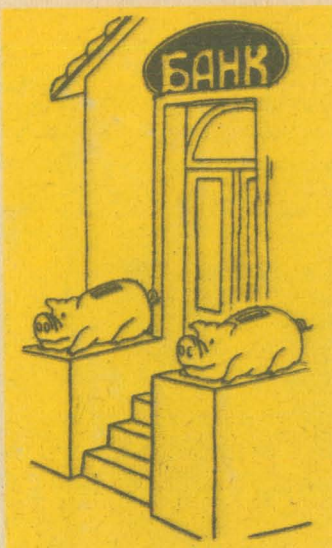
— Коли потрібна буде вода, відіткніть!

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

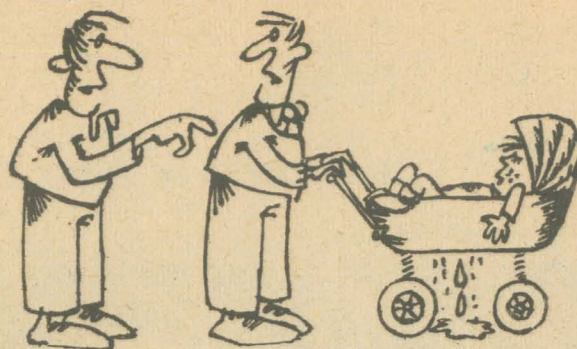
Малюнки з журналів: «ПАВЛИХА» — Любляна, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «СТІРШЕЛ» — Софія, «ОСТЕН» — Скопје, «ОЯЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін.

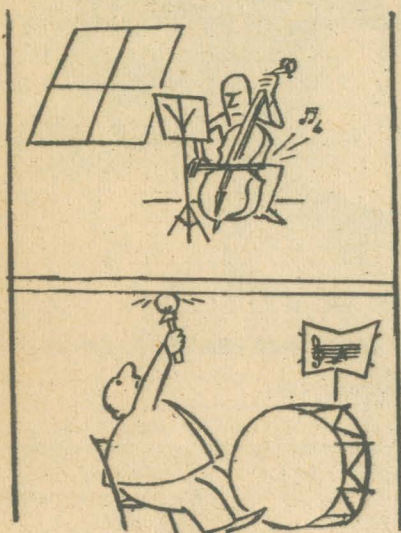
Без слів.

Без слів.

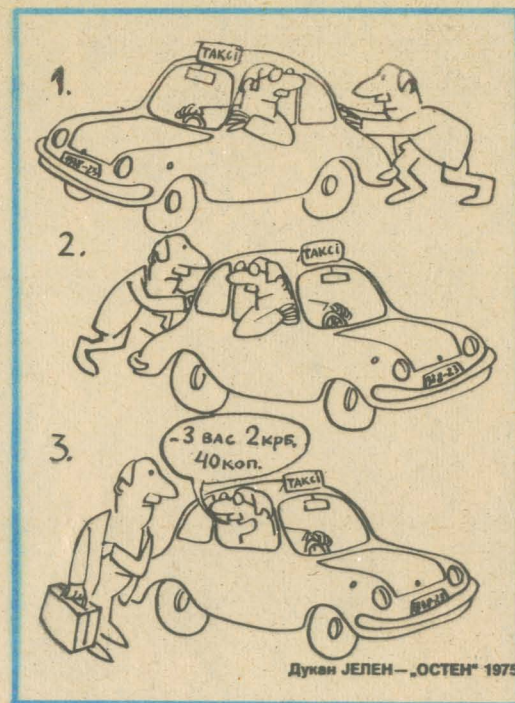
— Радіатор протирає!

Без слів.

Копіюють.

Дукан ЈЕПЕН — „ОСТЕН“ 1975

Без слів.

★ «Щось відчувають...» — у фейлетоні під такою назвою (№ 4 журналу) Перець критикував керівників села Шептаки (Чернігівщина) та місцевого колгоспу імені Мічуріна за те, що вони байдуже ставляться до благоустрою села, не будують нового адміністративного корпусу і нового клубу, а старі приміщення не ремонтують.

Секретар Новгород-Сіверського райкому Компартії України тов. Золотоноша повідомив редакцію, що фейлетон обговорювався на бюро райкому партії, критику Перця визнано правильною. Виконком Шептаківської сільради та правління колгоспу зобов'язано жити конкретних і невідкладних заходів до ліквідації недоліків по благоустрою села, впорядкувати адміністративні і культурно-побутові приміщення. Фейлетон також розглядався на розширеному засіданні парткому колгоспу. Найближчим часом у селі будуть відремонтовані приміщення клубу, правління колгоспу, а територію навколо них упорядковано.

★ У тому ж номері журналу, у замітці «Спростування ТАП» писалося про те, що Горлівський авторемонтний завод (Донецька область) зриває строки виконання замовлень. Так, три мотори від автомобілів ГАЗ-53 Б, привезені на завод із колгоспу імені Щорса (Роменський район на Сум-

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

щині) ще навесні 1979 року, не відремонтовано й досі.

Як повідомив заступник генерального директора 4-го Горлівського виробничого об'єднання «Авторемонт» Т. Я. Поміркований, замітку розглянуто на розширеному засіданні партійного бюро. Нині усі мотори видано замовнику. Крім того, вжито необхідних заходів для ліквідації випадків несвочасної видачі готової продукції замовникам.

★ Про те, що завідувача магазином № 7 селища Андріївки (Харківщина) П'янова Н. М. порушує правила радянської торгівлі і ходові товари продає з навантаженням, повідомлялося у листі, що надійшов до Перця.

Голова правління Балаклійської райспоживспілки І. І. Водополов повідомив редакцію, що факти при перевірці підтвердились. Рішенням правління Андріївського ССТ П'янову з посади звільнено.

★ В одному з листів до редакції писалося про те, що виконуюча обов'язки директора київської їдальні № 13-03 Єремєєва Н. П. негідно себе поводить: пиячить у робочий час, загубила десь штамп підприємства тощо.

Секретар Київського міського Компартії України тов. Кулик сповістив редакцію, що листа перевірено, факти підтвердились. Питання це обговорювалось на відкритих партійних зборах тресту ідалень Мінського району м. Києва. Єремєєву з посади звільнено.

★ Батьки дітей, які виховувались у колгоспному дитсадку (село Червона Гірка на Запоріжжі), написали редакції листа, в якому висловлювали своє невдоволення ставленням до своїх обов'язків завідувача цим дитсадком Новик В. В.

Секретар Токмацького райкому Компартії України тов. Антипенко повідомив, що Новик дійсно не справлявся із своїми обов'язками, учбово-виховна робота в дитсадку була на низькому рівні. Крім того, вона грубо ставилася до дітей та їхніх батьків. Рішенням правління колгоспу Новик В. В. з посади завідувача дитсадком звільнено.

★ У листі жителів села Вікторівки (Херсонщина) писалося про те, що ось уже півроку у селі не працює баня, бо вийшов з ладу котел, а його ніяк не відремонтовують.

Як повідомив редакцію голова Генічеського райвиконкому І. П. Обод, такий факт дійсно мав місце. Нині котел відремонтовано, баня функціонує.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЯНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 11 (1077)
(на українському мові).
Видається двічі на місяць.

Здано до набору 30.04.80. Підписано до друку 19.05.80. БФ 11421. Формат видання 70×108/16. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 02360. Тираж 3.300.000

© Журнал «Перець», 1980 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Орден Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

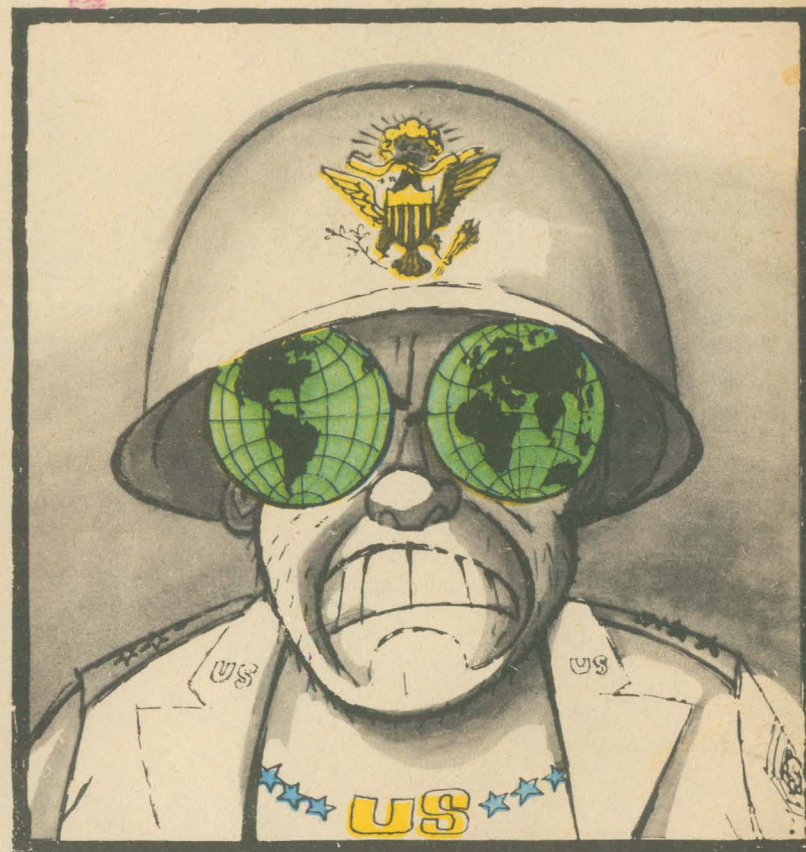
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ПІД БАЛКОНОМ ДАМИ СЕРЦЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Антирадянська «серенада» її кавалерів.

Загребущі очі.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Перекреслюють.